

NATALJA ŠČERBA

ČASODEJŦVIA

KORUNA ČASU

FRAGMENT

Časodejovia 6

Koruna času

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

Natalja Ščerba
Časodejovia 6 – Koruna času – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

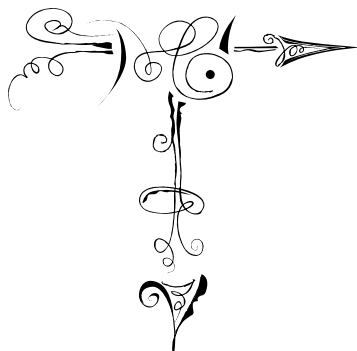
Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

ČAS ODEJŌVIA

KORUNA ČASU

NATALJA ŠČERBA

F FRAGMENT

*Ďakujem Jeve, Tatiane a Pavlovi – svojim prvým čitateľom,
ktorí časodejníckemu svetu verili od samého začiatku.
Ďakujem všetkým, ktorí doputovali spolu s časodejmi
až na koniec tohto príbehu.
Ďakujem každému, kto cíti a uvedomuje si,
že čas je vždy kúzelný!*

OBSAH

1. kapitola	Zmijulan	7
2. kapitola	Zachara	16
3. kapitola	Na Eflare	23
4. kapitola	Obrad	34
5. kapitola	Sen	54
6. kapitola	Mantisa	64
7. kapitola	Primaro	72
8. kapitola	Snová ľalia	79
9. kapitola	Jelena	87
10. kapitola	Host'	101
11. kapitola	Kruh staviteľov	108
12. kapitola	Lekcia budúcnosti	118
13. kapitola	Stretnutie	127
14. kapitola	Eflarská delegácia	137
15. kapitola	Priatel'ia	150
16. kapitola	Bronzová komnata	162
17. kapitola	Návrat	179
18. kapitola	Ohnivák	196
19. kapitola	Nezvyčajný nález	208
20. kapitola	Spojenci	231
21. kapitola	Tajné plány	248
22. kapitola	Chronimara	266
23. kapitola	U Storočných	279
24. kapitola	Dážd'	301
25. kapitola	Sviatok žltých ohňov	315
26. kapitola	Nová zmluva	326
27. kapitola	Fešove narodeniny	341
28. kapitola	Rubínová komnata	358
29. kapitola	Koruna času	367
30. kapitola	Sviatok nového času	391
31. kapitola	Novoročná polnoc	412

P rítmie neznámych komnát osvetlených mesačným svitom prenikajúcim spoza okien. Dlhý rad dverí, vysoké priehľadny nekonečných enfilád. Prudké ohyby chodieb a dupot opatrných krokov zanikajúcich v mĺkvej prázdnote...

Akoby ten labyrint nemal konca. Vasilisa však neúnavne kráča ďalej, v predtuche, že opäť narazí na veľké železné dvere s nápadným čierno-bielym znakom oboch škôl – Svetločasov aj Temnočasov. Dvere sa s prenikavým škripotom otvárajú. V diaľke vzbĺkne svieca a zaleje svetlom priechod s vysokou lomenou klenbou z čistého striebra. Vasilisa zastane a v tom absolútnom tichu sa započúva do hlasného tlkotu svojho srdca. Plameň sviečky sa zamihocce, akoby sa ho prievan pokúšal uhasiť, ale vzápätí sa jasne rozhorí a pod striebornou klenbou ožiari čiusi tmavú, hmlisto známu siluetu.

A opäť začuje vzdialený, ale nalievavý hlas – niekto ju volá, znovu a znovu kričí jej krycie meno. Chce urobiť krok, ale dvere sa jej rovno pred nosom zatvoria. Za nimi sa ozve krátky našťavný výkrik – a opäť prenikavá opakujúca sa ozvena jej vlastného krycieho mena...

Vasilisa pomaly otvorila oči.

Útržky zvláštneho sna sa neochotne vytrácali v neexistujúcom svete preludov. Vedomie sa vracalo do reality a v pamäti oživovalo súčasnosť aj minulosť. Ťaživé spomienky na nedávne udalosti sa valili jedna za druhou ako morské vlny, ktoré neúnavne narážajú na potápajúcu sa loď v ničivej búrke. Pred očami jej znovu neúprosne preletel perlový dážď, prstienok z ozubených koliesok otáčajúcich sa v pomalom pravidelnom rytme, zamračená tvár otca, Mirakula, čiernej kráľovnej... A do ranného polospánku jej, samozrejme, vstúpil aj Astragor v Markovej podobe.

Bolo ticho. Ozýval sa len pravidelný chod starobyľých stojacich hodín v Hlavnej veži – ten tikot Vasilisu prenasledoval od prvej minúty, ako prišla do Zmijulanu. Zrejme práve tento nepretržitý monotónny zvuk mohol za to, že už siedmu noc strávenú v zámku sa jej sníval stále ten istý sen, zvláštny a znepokojivý...

Vasilisa sa zhlboka nadýchla studeného vzduchu – oheň v kozube musel cez noc vyhasnúť a nadránom sa v izbe rýchlo ochladilo. Kovaný zásobník na drevo v podobe hada stočeného do kľbka bol prázdny a Vasilisa nemala ani potuchy, kde by mohla zohnať ďalšie polienka.

Už pred týždňom, v deň svojho príchodu do Zmijulanu, dostala list od Roka. Zo stojaceho nulového zrkadla vyletel žltý papirik popísaný nedbalým písmom a pristál rovno na kozubovej rímse. Na lístočku bol oznam, že Astragor je veľmi zaneprázdnený, a preto novej žiačke pre jej bezpečnosť zatiaľ zakazuje voľne sa pohybovať po zámku.

Vasilise prideliť izbu až na samom vrchu kruhovej veže na nároží, hoci dúfala, že ju ubytujú spolu so Zacharou alebo aspoň niekde v jej blízkosti. Lenže dievčatá sa rozlúčili hneď prvý večer, len čo Vasilisa podpísala zmluvu s veľkým duchom Ostaly – a na celý rok sa tak stala jeho žiačkou. Okrúhla izba s vysokým

stropom nemala okná ani dvere, len nízky otvor s oblou klenbou, odkiaľ viedlo úzke točité schodisko až na vrchol veže.

Steny boli obložené čiernymi panelmi s drobným zlatým vzorom a viseli z nich guľaté lampičky, upevnené v bronzových ramenách rozmiestnených v rovnakých vzdialenostiach. Široké ohnisko kozuba zakrývala železná mreža z hustého pletenca hadov s úzkymi trojuholníkovými hlavami a dlhými rozoklanými jazykmi. Po okraji veľkého polkruhového kozubového výklenku sa tiahol pochmúrny ornament zo zlatých lístkov brečtana a z netopierích krídel s ostrými hranami. Rovnaký vzor bol aj na zrkadle, ktoré slúžilo na prechody a viselo na stene vpravo za schodiskom, nízko nad zemou. Po oboch stranách zrkadla stáli dva staré vysoké svietniky, po ktorých sa v celej výške vinul brečtan so zlatými lístkami, v záhyboch sčernetými od dlhoročných nánosov sadzí.

V izbe bolo cítiť neviditeľnú prítomnosť pána domu, predsedu rádu Dragocijovcov. Dokonca aj na chrbtoch obrovských ošúchaných kníh na polici boli vytlačené vzory netopierích krídel a zväzok čistých žltých papierov v skrinke bol zopnutý remienkom so sponou v tvare okatého netopiera.

Miestnosťou sa niesol zatuchnutý pach dlho nevetraného priestoru. Pôsobilo to dojmom, že predchádzajúci obyvateľ izby tu žil pred mnohými rokmi a odvtedy sem nik nevkročil. Pod drevenou posteľou so záhlavím s vyrezávanými šíškami a s ostrými špicmi, ktoré pripomínali skôr časť plota nejakého pošmúrneho domu než čelo posteľe, raz Vasilisa objavila starožitnú brošňu v tvare čierneho netopierieho krídla – poškriabanú, s odlomeným okrajom a obitým zlatým lemom. Napadlo jej, že by mohla pomocou tikkera zistiť aspoň niečo o predchádzajúcom obyvateľovi kruhovej veže, a tak ju schovala do svojho batocha časovača.

Pred policou na knihy ležala predložka z bielej kožušiny nejakého dlhosrstého zvieraťa a vedľa kozuba stál nízky stolík

s dvoma taburetami. Na stole našla známy strieborný tanierik – zrejme sa ju nechystajú utrápiť hladom, čo už samo osebe bolo dobré znamenie. A stála tam aj petrolejová lampa s modrým sklom. Vasilisa kedysi takú videla v múzeu, keď tam boli na exkurzii so školou. Teraz už siedmy deň horel v lampe krásny plamienok. Svetlo sa dalo regulovať otáčaním kolieska, ale plameň nikdy nezhasol úplne. Ani olej v spodnej nádobe nikdy neubúdal. Zrejme to bola špeciálna časodejnica lampa.

Interiér bez okien pôsobil pochmúrne, ale schodisko vedúce na strechu zatienilo všetky nedostatky izby. Predovšetkým vďaka nádeji, že onedlho sa hádam bude môcť ísť previezť na Meluzíne, ktorá priletela na zámok za svojou majiteľkou – hoci lunovták zatiaľ býval spoločne so svojimi druhmi v inej rohovej veži Zmijulanu.

Dnes mala pre Vasilisu nastať rozhodujúca chvíľa týkajúca sa jej väzenia. Buď Astragor dodrží slovo a skutočne jej dovolí uňho študovať, alebo sa vyplnia jej najhoršie obavy a z tejto izby už nikdy nevyjde.

Vynútené ničnerobenie ju trápilo čoraz viac. Niekoľko ráz sa, samozrejme, pokúsila prejsť nulovým zrkadlom, vyvolať svoj časolist a dokonca aj vzlietnuť z najvyššej podesty veže, ale márne. Mohla síce používať tikker, ale aj ten fungoval horšie než obvykle. Veža bola zrejme zabezpečená nejakými špeciálnymi efermi mariacimi časodejstvo. Vasilisu však trápila najmä izolácia od vonkajšieho sveta – stále dúfala, že bude môcť priateľom, ale hlavne otcovi a čiernej kráľovnej napísať a vysvetliť im svoje rozhodnutie. Kto vie, čo si teraz o jej čine myslia... Lenže Astragor, bohužiaľ, svoju novú žiačku úplne odrezal od všetkého, čo ju spájalo s Eflarou.

Často vychádzala na samý vrchol veže, a aby zahнала smútok, dlhé hodiny hľadela pomedzi cimburie na ďaleké hory, ktoré sa zavše utápali v modrosivom opare ranného šera, inokedy žiarili v lúčoch jasného slnka a z času na čas sa strácali medzi trblietavými hviezdami svietiacimi na nočnej oblohe. Ale aj radosť z tejto jedinej dostupnej zábavy sa postupne vytrácala.

Od rána nevedela obsedieť a krátkymi rýchlymi krokmi krížom-krážom premeriavala priestor svojej týždňovej cely. Ako ju prijmú obyvatelia tohto strašidelného zámku? Pomôže jej Zachara v pátraní po Fešovi? Prečo si Astragor zmyslel prijať ju do svojej školy a čo môže mať za lubom? V hlave sa jej rojili desiatky ďalších a ďalších nevyslovených otázok, ako krdel' malých vtáčikov chaoticky poletujúcich sem a tam.

Len čo – bez akéhokoľvek potešenia – požula obložený chlieb zo strieborného tanierika, na časodejnicky náramok jej konečne prišla krátka správa od Zachary. Kamarátka jej písala, že dostala povolenie navštíviť ju. Vasilisu tá správa nadchla. Už hodinu zo zvedavosti točila tikkerom nad strieborným tanierikom. Onedlho ju však pozorovanie mantís najrozličnejších pokrmov – od chlebičkov so salámou až po pečené prasa s jablkom v ústach – prestalo baviť, a tak vstala a podišla k zrkadlu v nádeji, že sa čoskoro stretne so Zacharou.

Dokonca sa dotkla toho dokonale hladkého striebristého povrchu rukou. Zrkadlo sa zavlnilo, nečakane ľahko sa podvolilo a vpustilo ju do časového priechodu.

Vasilisa zvädzala vnútorný boj celých desať sekúnd. Nesmie predsa vychádzať z izby... Ale zrkadlo funguje! Žeby teda predsa len mohla?

„Keď sa to tak vezme,“ povedala nahlas istým hlasom, „krátka prechádzka mi určite nezaškodí.“

Najprv pomaly prešla cez dlhú otvorenú galériu, lemujúcu všetky štyri zámocké steny – Južnú, Východnú, Severnú aj Západnú.

Potom zišla do záhrady a chvíľu sa ponevierala medzi mliečnobielymi sochami zvláštnych vtákov s veľkými rozprestretými krídlami a so ženskými tvármi. Zatúlala sa dokonca aj na nádvorie, kde sa nachádzala známa Studňa času s kamennou časodejníckou strelou ovinutou výhonkom pupenca so šarlátovými kvetom.

Prekvapilo ju, že cestou nikoho nestretla. Niekoľko ráz sa síce v bočnej chodbe alebo na niektorom schodisku mihol akýsi tieň, ozval sa vzrušený šepot, ale utíchol, len čo sa priblížila.

Tá okolnosť Vasilisu natoľko povzbudila, že zamierila do Hlavnej veže.

Hodinová sála privítala jej kroky dutou ozvenou a nezmeneným pravidelným tikotom hlavných zmijulanských hodín. V tme svietilo len zopár svietnikov a oheň v troch dračích tlamách ledva tlel.

Vasilisa podišla k hodinám stojacim uprostred sály. Pohyblivé postavičky si stále ľahostajne búchali po hlavách časodejníckymi strelami, čím vyťukávali čas.

Nevdojak si spomenula, ako sa pri týchto hodinách stretla s Fešom, keď sa vracala z tajnej výpravy do Rozoklaného zámku. Vtedy jej príchod neprešiel bez povšimnutia a skončilo sa to jej zajatím. Hrozne sa na Feša nahnevala, pretože si myslela, že ju zradil.

Odrazu v rohu ticho zazvonil zvonček a niekto náhlivo vyšiel zo zrkadla. Ozvali sa hlasy a tichý hovor. Lustre sa takmer naraz rozsvietili a zaliali sálu jasným svetlom. Vasilisa sa len tak-tak stihla schovať za hodiny, zašepkať svoje krycie meno, zahaliť sa do krídel a stať sa neviditeľnou.

Kroky sa blížili. Opatrne vykukla spoza hodín a uzrela Roka v čiernom obleku s nejakým neznámym mužom s hrdzavými vlasmi – vysokým, chudým a hneď na prvý pohľad nepríjemným. Tváril sa ako stelesnenie zla.

„Načo toľko svetla?“ zamračil sa neznámy nespokojne, keď zastal pri kozube a vystrel ruky k ohňu. „Prečo priťahovať zbytočnú pozornosť? Nevyžaduje azda záležitosť tvojho veliteľa mimoriadnu diskrétnosť?“

„Už ťa očakáva, Šakl,“ prehovoril Rok tichým odmeraným hlasom. „Požiadal ma, aby som vás nechal osamote.“

„Čaká ma nejaká zaujímavá prácička?“ nečakane sa zachechtal neznámy. „Kto sa previnil tentoraz? Dúfam, že nie ty, Rok Dragocij! Musím priznať, že mi príšerne lezieš na nervy... a s radosťou by som ťa trochu pridusil.“

Rok sa zatváril kyslo, čo na Šaklovej tvári vyvolalo ďalší odporný úšľabok.

Vasilisa urobila niekoľko opatrných krôčikov bližšie k nim. Čo ak ten človek prišiel kvôli Fešovi! Alebo kvôli nej...

Muž sa odrazu prudko otočil a zabodol svoj pohľad rovno do Vasilisy. Ani sa nestihla spamätať a jeho oči – zlé, chladné a meravé – sa ocitli pred jej tvárou.

V ďalšom okamihu ju Šakl schmatol za golier, až zhĺkla. Ako je možné, že ju zbadal?! Veď bola neviditeľná!

„Počujem aj bzukot komára, ktorý lieta v tejto sále,“ povedal muž, zatiaľ čo si opovržlivo obzeral svoj úlovok. „Nieto ešte šuchotanie prikrádajúceho sa mláďaťa... Čo tu tá prašivá líštička robí?“

Rokova tvár sa skrivila do zlostnej grimasy.

„Nechaj ju!“ ozval sa a v jeho očiach pod nízkym širokým obočím sa zlostne mihli čierne blesky. „To je nová Astragorova žiačka. Zrejme zablúdila.“

Muž sa však neponáhľal splniť Rokov príkaz. Podráždene sa díval na tvár dievčaťa, akoby sa snažil spomenúť si, kde ho už videl.

„Nie je mu podobná,“ poznamenal so zjavnou ľútosťou. „Hoci povahu má určite po ocinkovi! Lezie, kam ju nikto nepozval, a špehuje... Aj tvoj ocinko vždy rád strkal nos do cudzích vecí.“

S veľkou radosťou by som mu rozmlátil lebku,“ pokračoval s nepochopiteľným sklamaním a Vasilisa zbledla. „Vykĺzol mi, podliak... A pritom som tomu nafúkanému frajerovi skoro zakrútil tým jeho chudým krkom. Neželal som si nič iné, iba sa pozerat', ako sa jeho hlava kotúľa po podlahe, ako vyhasína ten jeho arogantný pohľad... Ale ukázalo sa, že je príliš slizký.“

„Šakl!“ upozornil ho Rok varovným tónom a vykročil k dvojici. „Astragor ťa čaká.“

Šakl prudkým pohybom pustil golier Vasilisinho plášťa, takže skoro spadla. Líca jej od hanby blčali, ale nevedela, čo má robiť – zostať alebo sa dať na útek?

Šakl bez ďalších slov zamieril k točitému schodisku, vyrazil nahor a zakrátko zmizol v tmavom otvore.

Rok v tej chvíli stratil o Vasilisu záujem, očividne sa ju za svojoľnú prechádzku nechystal napomenúť. Aj on zamieril k schodisku, ale odrazu ho zastavilo zvolanie:

„Rok, počkaj!“

Čierny chrbát sa strhol a znehybnel. Chlapec sa otočil na mieste ako šidlo a spod nízkeho obočia uprel na Vasilisu zachmúrený pohľad.

„Počkaj,“ zopakovala, prekvapená vlastnou odvahou.

„Počúvam,“ ozval sa odmeraný hlas.

Vasilisa na okamih zaváhala, ale potom zašepkala:

„Som si istá, že vieš, kde je teraz Feš... Povedz mi, ako ho môžem zachrániť. Vždy si sa k nemu správal pekne, viem to.“

Rokova tvár neprehradila ani najmenšiu emóciu, len jeho chrbát sa ešte viac prihrbil, takže Astragorov syn teraz vyzeral ako starý vyschnutý strom.

Vasilisa trpezlivo čakala. Vedela, že Rok sa kedysi pokúšal Feša varovať pred nebezpečenstvom, dokonca sa ho zastal aj na letnom tábore... Bola si istá, že má obavy o Fešov osud. Keby jej tak poskytol aspoň nejaký záchytný bod...

Úzke pery sa nakoniec rozlepili:
„Ber to tak, že Feš je mŕtvy.“
Nato sa jeho postava rozplynula v prítmí točitého schodiska.

Vasilisa sa po takomto vývoji udalostí rozhodla vrátiť do svojej rohovej veže. Spomenula si, že Zachara s Fešom o tom človeku hovorili ako o nájomnom vrahovi, ktorý plní tie najohavnejšie príkazy, a jeho prítomnosť v Zmijulane nikdy nevesťí nič dobré. Teraz jej však robilo starosti niečo iné. Odkiaľ ju Šakl pozná a prečo k Nortonovi Ohnevovi prechováva také nepriateľské city? Čo tým myslel, keď povedal, že by otcovi rád rozmlátil lebku? Fakt desivé individuum...

Zato v izbe na ňu čakalo prekvapenie – na posteli sedela Zachara.

Kamarátka bola zababušená do tmavofialového pláštá, pretože v miestnosti bolo chladno.

„Vasilisa, ty sa otužuješ alebo čo?“ spýtala sa po búrlivom privítaní. „Máš tu príšernú zimu! Nože si zakúrme.“

„Nemáme čím.“ Vasilisa ľútostivo pokrčila plecami a ukázala na prázdny zásobník.

„To je zvláštne, drevo majú zvyčajne na starosti sluhovia z prízemia... Vieš čo, poďme si poň samy, viem kam.“

Vasilisa mala zo stretnutia s kamarátkou takú radosť, že celý čas len mlčala a počúvala jej ľapotanie o Jeanovi-Jacquovi: ako namaľovala jeho portrét a kuchár jej z vďačnosti upiekol celú

horu sušienok s polevou v tvare smajlíkov s ofinou a chvostmi, ktoré navyše nazval *zacharity*. Aj o tom, ako sa konečne pomstila Felixovi, svojmu dávnemu nepriateľovi, keď mu do postele nastražila zdochnutého netopiera. Teraz sa však obávala odvety, ale našťastie už urobila bezpečnostné opatrenia... A vôbec, Felix je údajne strachopud a hlupák.

Takto došli až na koniec Severnej steny, zostúpili po nenápadnom vonkajšom schodisku a ocitli sa pri dlhej kôlni, až po strop naplnenej drevom. Dievčatá vzali po ťažkom zväzku polienok a s námahou a s krátkymi prestávkami na oddych dotiahli svoj ťažký náklad do izby.

Ani na spiatočnej ceste nikoho nestretli. Vasilisa na túto zvláštnu okolnosť upozornila kamarátku.

„Astragor dal príkaz, aby sa k tebe nikto nepribližoval,“ vysvetlila jej Zachara. „Ale neboj sa, ešte budeš rada, že ťa nikto neotravuje.“

Kým sa oheň rozhorieval, dievčatá mlčali a zohrievali si nad plameňom skrehnuté ruky.

Nakoniec to Zachara nevydržala a spustila ako prvá:

„Myslíš si, že Feš naozaj... zmizol navždy?“ spýtala sa potichu a ustarostene sa pozrela na zrkadlo časového priechodu.

Aj Vasilisa sa pozrela tým smerom – povrch zrkadla bol nehybný, čo znamenalo, že nablízku nikto nebol.

„Pochybujem,“ odvetila s istotou a mimovoľne sa dotkla strieborného prstienka. Srdce jej poskočilo od ľaku – na okamih sa jej zezdalo, že prestal fungovať... Ale nie, maličké ozubené kolieska sa stále takmer nebadateľne otáčali. Zostávalo len rozhodnúť sa, či má o tom prsteni povedať Zachare. Čo ak teraz musí všetko hlásiť Astragorovi? „Podľa mňa nesmieme strácať čas,“ dodala, keď videla, že kamarátka čaká na vysvetlenie.

„Musíme nájsť spôsob, ako mu pomôcť,“ povedala Zachara potichu. „Lenže nemám potuchy ako.“

„Ani ja,“ vzdychla si Vasilisa. *Ale určite na to prídem*, dodala v duchu.

„Jedna vec mi robí starosti...“ Zachara sa uprene zahľadela do veselo blkotajúceho ohňa. „Keby sa Feš rozhodol utiecť, určite by mi to povedal. Bohužiaľ, nedostala som od neho vôbec žiadne znamenie. Navyše, Rok včera na vyučovaní oznámil, že Feš zablúdil v čase a niet po ňom ani stopy.“ Zo všetkých síl stisla pery, ale brada sa jej zachvela a prezradila, aká je rozrušená. Na jej srdiečkovej tvári sa odzrkadľovala bezradnosť a vyzerala žalostne. Vasilisa ešte nikdy nevidela kamarátku takú skleslú. Ako len mohla o nej pochybovať! Tým skôr, že jej preukázala absolútnu vernosť, keď ju nechcela ľstou vylákať do Zmijulanu. Ale prefikovaný Astragor to určite mal dobre premyslené a tušil, že Vasilisa nebude chcieť nechať Zacharu v kaši, a preto vyslal Roka...

Ešte chvíľočku váhala, ale napokon povedala:

„Feš žije. Mám dôkaz.“

Zacharin nechápavý, spýtavý pohľad ju povzbudil, a tak kamarátke povedala celú pravdu o podivuhodnom darčeku od Feša.

Zachara ju vypočula až do konca a potom tichučko zahvízdala – od radosti alebo od úžasu, alebo to možno bola nedôvera. V každom prípade si prstienok pozorne obzerala a obracala pritom Vasilisinu dlaň raz na jednu a potom zase na druhú stranu.

„A mne sa ani slovíčkom nezmiemil!“ neodpustila si výčitku. „Vravíš, že ti ho poslal po Nikovi? Pozrime sa, takže tomu blondiačikovi dôveroval, a predtým mnou sa ani omylom neprezradil!“

„Podľa teba je ten prsteň s Fešom naozaj nejaký prepojený?“ spýtala sa Vasilisa s nádejou v hlase.

„Určite by niečo také dokázal vymyslieť,“ pripustila Zachara. Už nemohla udržať emócie na uzde. Vyskočila a začala sa prechádzať po izbe.

„Bratranček vyrába iné vecičky!“ oznámila hrdo. „Spomeň si na letúna! Alebo na ten lietajúci koberček pre Nika... A ustavične zdokonaľoval časolisty – vytváral rozličné zákutia, skrýše, tajné priechody a pasce – pre prípad, že by niekto vnikol do cudzieho časolistu. Predstav si, že Feš má niekde v čase skrýšu, do ktorej sa môžeš dostať len cez zložitý časový labyrint. Bohužiaľ, neviem kde, nikdy mi to nepovedal. Vraj keby ma mučili, prezradila by som to. Skrátka, v jednom kuse vyrábala podobné srandičky.“ Zamyslene prešla pohľadom po miestnosti. „V tejto izbe som nikdy predtým nebola,“ zmenila odrazu tému. „Nevieš, kto tu predtým býval?“

Vasilisa si odfrkla.

„Myslela som si, že mi to povieš ty.“

„Kdeže! Odkiaľ by som to vedela?“ Zachara krútila hlavou na všetky strany a so záujmom si prezerala obsah políc v knižnici. Odrazu si všimla plamienok v lampe na kozubovej rímse. „Páni!“ zvolala nadšene a vyskočila na nohy. „To je predsa večnolampa, nie? Kto ti ju dal?“

„Už tu bola,“ odvetila Vasilisa, trochu zaskočená kamarátkiným živým záujmom. „V jednom kuse svieti, aj keď sa ju pokúsiš zhasnúť.“

„Tieto lampy sa dávajú do daru pre šťastie,“ vysvetlila Zachara. „Ako symbol úspechu a dlhovekosti. Vraví sa, že keď si ju človek vezme so sebou do časového priechodu, vrhá svetlo na to najdôležitejšie – napríklad ukazuje cestu alebo pomáha nájsť stratené veci... Už si nad ňou skúšala tikkerovať?“

Vasilisa mlčky prikývla. Za ten týždeň točila tikkerom vari nad všetkými vecami v tejto izbe, ale väčšinou s neslávnyim výsledkom – čo Zachare aj oznámila.

„Zrejme sú nad touto vežou umiestnené antihodiny,“ s istotou vyhlásila Zachara. „Taká vecička, ktorá tlmí akékoľvek časodejstvo... Ale zato sa môžeme rozprávať, o čomkoľvek chceme,

a nikto nás nemôže odpočúvať!“ Pleskla si po čele. „Ako to, že mi to nenapadlo skôr! Preto som nechcela hovoriť o Fešovi,“ dodala trochu tichšie.

„A čo tvoje tetovanie?“ zaujímalo Vasilisu. „Veď to... A čo vlastne znamená?“

„Všetci sme cezeň prepojení,“ začala vysvetľovať Zachara. „Všetci Dragocijovci a všetci starší žiaci... Napríklad keď sa k tebe snaží dostať niekto z našich, tetovanie ťa začne trochu páliť. A vďaka nemu sa môžeme medzi sebou dorozumievať v myšlienkach, ale len keď sme v Zmijulane. Stačí si čo najpresnejšie vybaviť tvár toho, s kým sa chceš spojiť. Ale ostatní členovia rádu ťa pritom môžu odpočúvať, preto tento druh spojenia skoro nikto nepoužíva. No a, samozrejme, Astragor vždy vie, kde sa každý z nás práve nachádza. Veď aj ty by si mala mať naše tetovanie!“

Vasilisa sa mimovoľne dotkla rukou svojho krku.

„A to je povinné? Veď ja mám zmluvu s vaším Astragorom len na rok.“

„To neviem,“ pokrčila Zachara plecami, „ale zaručene je na celý život. Z rádu sa predsa nedá vystúpiť, taká zrada býva kruto trestaná... začasovaním. Ale ty sa nemusíš ničoho báť,“ pokračovala rýchlo, keď videla, ako Vasilisa zbledla. „Ty určite nijaké tetovanie nebudeš mať. A vieš čo,“ povedala tichšie, „ani nebývaš v Hlavnej veži, hoci si staršia žiačka. Ja síce tiež nie, ale ja mám tetovanie preto, lebo som Dragocijová. Feš sa so mnou vždy mohol spojiť v myšlienkach, bez ohľadu na to, kde v zámku sa nachádzal. A nikto nás nemohol odpočúvať, pretože vždy vytvoril špeciálnu ochranu. Keď sa o to niekto pokúsil, napríklad Felix, nepočul naše hlasy, ale fučanie silného vetra alebo hlasný smiech.“

Zachara sa pri spomienke na bratranca odmlčala a opäť zo-
smutnela.

A Vasilisa si pomyslela, že by bolo dobré začať s pátraním po ňom čo najskôr, kým môže chodiť po zámku bez zvláštneho povolenia.

„Poďme sa pozrieť do Fešovej izby, či tam nenájdeme nejaké stopy,“ navrhla opatrne. „Určite tam nechaj niečo, čo sa spája s prstienkom.“

Zachara div nenadskočila od údivu a jej pohľad hovoril jediné: Vasilisa sa zaručene zbláznila.

„Cítim, že by tam mohla byť nejaká indícia,“ nevzdávala sa Vasilisa. „Feš mohol tušiť, že Astragor našho chystá nejakú pascu.“

V Zacharinom pohľade sa mihol záujem.

„Všetko je možné... Ale ty nechápeš, že vstupovať do izieb starších žiakov bez zvláštneho povolenia je prísne zakázané. Nedaj veľký čas, aby sa to dozvedel Rok alebo Vojt...“

„Ak sa bojíš, pôjdem sama,“ zaťato pohodila hlavou Vasilisa. Do Zachary akoby udrhel blesk.

„Ja že sa bojím?! Nikdy v živote som sa ničoho nebála! Mám obavy o teba. Už aj tak si...“ Zarazila sa. „Vieš čo, vôbec si sem nemala chodiť. Je smola, že sa učiteľ,“ pokračovala napokon, no mimovoľne stišila hlas, „začal zaujímať o tvoj dar... Určite má niečo za lubom a mne sa to ani trochu nepáči.“

Zavládlo nepríjemné, rozpačité ticho.

„Ani mne,“ zahundrala nakoniec Vasilisa. Naozaj ju zožierali pochybnosti, či urobila dobre, keď súhlasila, že pôjde so Zacharou na celý rok do Zmijulanu. Ako veľmi sa o ňu teraz čierna kráľovná, Mirakul a otec asi boja... Určite sú znepokojení... Dokonca aj otec. „Počuj,“ začala na inú tému, lebo si spomenula na stretnutie v Hodinovej sále, „ten Šakl, pamätáš sa, hovorila si mi o ňom...“

„Zbláznila si sa?!“ vypeštila oči Zachara. „Ani to meno radšej nevyslovuj, lebo ešte privoláš nešťastie. Nedaj veľký čas, aby sa objavil u nás v zámku...“

„Ja som ho tu práveže videla,“ skočila jej Vasilisa do reči a začala kamarátke líčiť, čo sa prihodilo.

Zacharin výraz sa počas jej rozprávania niekoľko ráz zmenil.

„To, že prišiel, rozhodne nie je dobré znamenie,“ povedala nakoniec a tvárila sa mrzuto. „Niečo sa chystá... A dobré nie je ani to, že toho o tebe toľko vie. Napríklad to, že si dcéra Nortona Ohneva.“

„Podľa všetkého otca nenávidí,“ smutne poznamenala Vasilisa.

Zachara si odrazu odfrkla.

„Šakl neznaša všetkých vyšších hodinárov!“ oznámila. „Vraví sa, že časodejstvom opovrhuje a sám sa dokonca za svoj časodejnický dar hanbí. Má síce len tretí stupeň, a preto nemá krídla... Počula som, že práve kvôli krídlam je voči hodinárom taký zatrpknutý – nemôže lietať ani bojovať. Nikto nevie, kedy zavítal do Zmijulanu prvý raz, ale s jeho príchodom boli vždy spojené záhadné zmiznutia časodejov, ktorí sa Astragorovi znepáčili. Asi ti je jasné, že niekto ako náš učiteľ má kopu nepriateľov.“

„Hovoríš o ostalských časodejoch?“ Aj Vasilisa už začala šepkať. „Mám na mysli hodinárov, ktorí nepodporujú Astragora.“

„Áno, samozrejme! Je jedna veľmi silná rodina, ktorá žije niekde za Dragolisom... Pst!“

Zachara si priložila prst na pery a potom ukázala na svoje tetovanie. Vasilisa pochopila, že ide o spojenie – niekto sa asi k Zachare pripojil.

„Aha... Práve som dostala pozvánku na vyučovaciu hodinu pre starších žiakov,“ povedala po chvíli. „Dnes večer.“

Dievčatá sa opäť odmlčali.

Napäté ticho odrazu preťal krátky signál. Vasilisa zdvihla k očiam ruku s časodejnickým náramkom.

„Máš pravdu,“ oznámila rozrušene, keď si prečítala správu. „Dnes večer budem mať prvú hodinu.“

Uzavreté zasadanie Radosveta v Lazore trvalo už niekoľko hodín. Zišli sa na ňom najvplyvnejšie víly a fúrie, všetci vážení časodejovia a predsedovia hodinárskych dielní z celej Eflary. Bielej lóži predsedal samotný Astarius, naľavo od neho sedeli biele víly a napravo sa nachádzala lóža fúrií, čiže čiernych víl.

Na začiatku víly predstavili zhromaždeniu novú kráľovnú – Diaru Delšovú, ktorú poddaní vyhlásili za perlovú kráľovnú, keď v korune Veľkého duba osobne rozvešala povrázky perál, ktoré po začasovaní bielej kráľovnej Lissy zasypali breh jazera.

Nová vládkyňa uistila Radosvet, že biele víly sú pripravené podporiť časodejov, inými slovami uzatvoriť nové vojnové spoločenstvo Eflary proti veľkému duchovi Ostaly.

Čierna kráľovná taká kategorická nebola. Zastala si uprostred Lazoru, odhrnula si z tváre závoj a oznámila, že čierne víly budú vždy zastávať záujmy eflarských hodinárov, ale požadujú dôkazy, že Astragor skutočne plánuje narušiť časovú priepasť a napadnúť Eflarčanov.

„Astragor nepotrebuje Eflaru,“ vyhlásila. „Odjakživa našu planétu nenávidel a pohrdal ňou. Všetci máme v živej pamäti nedávne udalosti súvisiace s rozkvitnutím šarlátového kvetu. Bez

vynaliezavosti mladých kľučiarov, najmä Vasilisy Ohnevovej, by náš svet upadol do bezčasia. Myslím si, že nastala chvíľa predložiť veľkému duchovi Ostaly jednoznačné ultimátum. Ale až keď zachránime čiernu kľučiariku, ktorá momentálne býva v Zmijulane, kam ju dostala prefíkanosť veľkého ducha.“

„A kde je Norton Ohnev, otec čiernej kľučiariky?“ ozvala sa zvučným hlasom Diara Delšová, nová kráľovná bielych víl. „On sa o osud svojej dcéry nebojí? Alebo už vari dávno ušiel?“

Z lôže bielych víl sa ozvali posmešky a súhlasné mrmlanie.

„Môj syn má plné právo zodpovedať sa za svoje slová aj činy sám,“ odmerane odvetila čierna kráľovná. „Po zasadnutí osobne zaletím do Černovodu a zistím, aké má ďalšie plány. Ale teraz by som rada počula aspoň jeden rozumný návrh od vás, vážené biely víly.“

Nato sa čierna kráľovná hrdo vzdialila na svoje miesto v lôži fúrií.

Doprostred kruhu sa postavil Konstantin Lazarev, Nikov otec. Keď dostal zvolenie, začal hovoriť:

„Práve som dostal hlásenie od našich špehov v Zmijulane. Zvesti sa potvrdili – Astragor sa usídlil v tele zlatého kľučiar Marka Lachticha. Zčasovanému chlapcovi už niet pomoci.“

V dave ľudí, víl a fúrií to po tej novine zašumelo a ozval sa znepokojený, vzrušený šepot. Ktosi s úžasom vzdychol, kde-tu zazneli zlostné pokriky, zo zadných radov sa rozliehalo žalostné vzlykanie.

Lazarev počkal, kým sa zhromaždenie utíši, a pokračoval:

„Navyše sa mu podarilo otvoriť zlatú komnatu a...“ Urobil pauzu, zdôrazňujúcu závažnosť tejto informácie. „... ukradnúť slávnu zlatú strelu, ktorá má schopnosť nekonečne sa množiť v priestore. Jeden z najstarších časodejníckych výtvorov samotného Eflarusa. Náš človek nám oznámil, že Astragor plánuje postaviť z kópií tejto zázračnej strely časový most, po ktorom budú

môčť duchovia preniknúť na Eflaru. Ako všetci vieme, zlato nepodlieha času, preto máme dôvod sa tohto plánu obávať.“

V Lazore zavládlo napäté ticho. Poradcovia si vymieňali neisté pohľady, ale nikto sa neodvážil vysloviť nahlas tú dôležitú otázku: čo sa stane, keď sa duchovia dostanú na Eflaru?

Vtom zo svojho miesta v lóži vstal sám Astarius. Pomaly zdvihol palicu so strelou a miernym ťuknutím o podlahu upútal na seba pozornosť.

„Ak sa duchom Ostaly podarí dostať po zlatom moste na Eflaru, naruší sa tok času. História tejto planéty sa vráti dozadu, dôjde k pokriveniu všetkých časových paralel a im podriadených priestorov. Vieme, že čas, ktorý je už tisíc rokov rovnaký, potrebuje obnovu. Čoskoro sa musí objaviť nový Pán času – a stane sa ním časodej, ktorý sa na túto úlohu hodí najlepšie. Zlatý most však môže preferencie takéhoto kandidáta zmeniť...“

„Preto to nesmieme za žiadnu cenu dopustiť,“ dodal Lazarev, keď sa Astarius znovu posadil a začal sa tváriť neprítomne, akoby už premýšľal o čomsi inom, nemenej dôležitom. „Úplne postačí, keď sa im podarí previesť troch silných duchov – a ich plán vyjde. Inými slovami, ak sa Astragor stane časom, všetkým nám bude hroziť veľké nebezpečenstvo.“

Len čo Lazarev dopovedal posledné slovo, všetci poradcovia sa doslova vzbúrili. Začali rozprávať jeden cez druhého, vysvetľovať čosi svojim susedom alebo všetkým v sále. Ľudia, víly aj fúrie sa vzájomne prekrikovali.

„Toto je vojna! Budeme chrániť našu krajinu! Už dávno sme sa mali duchom pomstiť!“ kričali jedni.

„Musíme sa nejako dohodnúť! Zvoláme naliehavú poradu! Budeme vyjednávať!“ namietali druhí.

„Možno tá informácia vôbec nie je pravdivá! Žiadny most zatiaľ nestojí! Duchovia nemôžu prejsť do budúcnosti!“ dúfali ďalší.

Krik neustával. Lazarev sa snažil zhromaždenie upokojiť, ale márne – rozhorčenie poradcov bolo nesmierne veľké, a tak po chvíli rezignovane zvesil plecia. Odrazu sa jeho pohľad stretol s pohľadom čiernej kráľovnej, ktorá takmer nebadane pokrútila hlavou a ukázala na Astariusu. Veľký časodej pokojne zavrel oči a dotkol sa svojho časodejníckeho náramku.

Lazarev pozrel na svoj a prečítal si jediné slovo: *neskôr*.

„V poriadku,“ zašomral a s ľútosťou sa rozhlíadal po rozbúrenom Radosvete. „Keď neskôr, tak neskôr...“

V Černovode panovalo ospalé ticho. Čierna kráľovná kráčala po chodbách, prechádzala cez sály a mierila do Severnej veže – príbytku svojho syna. So zjavným znepokojením hľadela na dlho nečistené koberce, prach na stoloch, ohmatané kľučky na dverách a špinavé okenné vitráže.

„Tomuto zámku odjakživa chýbala ženská ruka,“ zahundrala pre seba. „Čo sa to len stalo z tejto starobylej pevnosti s dávnou históriou... Najmä teraz, keď je jej majiteľ v depresii, hm...“

Odrazu prudko zastala, akoby narazila do neviditeľnej prekážky.

Pri vežových schodoch stál Mirakul a opieral sa o zábradlie. Len čo zbadal vládkyňu fúriť, uklonil sa.

„Rád vás vidím, vaše veličenstvo.“

Čierna kráľovná si odhrnula z tváre závoj a uprela na staviteľa chladný pohľad.

„Kde je?“

„U seba. Práve idem od neho.“

„Dúfam, že je v príčetnejšom stave,“ odmerane poznamenala kráľovná. „Radosvet ešte zasadá, ale ako vždy bez nejakého výsledku. Je najvyšší čas podniknúť rúzne kroky.“

„Potešia ma akékoľvek dobré správy,“ opáčil Mirakul. „Hlavne mu vyhovorte tú cestu...“

„Cestu? Tak takto je to...“

Po kráľovninej tvári preletel odhodlaný výraz. Energicky sa oprela do dverí, až sa rozleteli dokorán, a div sa nezrazila s vlastným synom.

Ohnev starší mal na sebe cestovný odev a v rukách držal truhličku z čierneho dreva.

„Čo je to?“ spýtala sa kráľovná bez okolkov a uprela mrzutý pohľad na truhličku. „Dokumenty, menné zoznamy a tajná korešpondencia s Astragorom? Elixír pravdy, uspávací časovač? Zbrane?“

„Aj ja ťa rád vidím, drahá matka,“ predniesol dôrazne Norton Ohnev a vrhol rýchly pohľad na Mirakula, ktorý všetko sledoval s neskrývaným záujmom. „Bohužiaľ, odpusti mi tú netaktnosť, ale prišla si v úplne nevhodnom čase.“

„To je v poriadku, čas je na našej strane,“ dobromyseľne odvrkla čierna kráľovná a premeriavala si syna skúmavým pohľadom. Potom sa jej zrak opäť pristavil na truhličke. „Chystáš sa ďaleko?“

„Ďaleko,“ stručne odvetil Ohnev starší.

Čierna kráľovná chvíľu významne mlčala. Vasilisin otec ako by skamenel, očividne ho stálo obrovské úsilie potlačiť hnev. Len Mirakul si zachovával bezstarostný pokoj.

„A kamže?“ spýtala sa nakoniec kráľovná tichým vtieravým tónom.

Norton Ohnev vrhol na matku zamyslený pohľad. Podľa všetkého zvažoval, či ju má zasvätiť do svojich plánov.

„Do minulosti.“

„A za kým?“

„To veľmi dobre vieš.“

Kráľovná nahnevane sykla a mykla hlavou tak prudko, až jej závoj opäť sklzol na tvár, čo ju nahnevalo ešte viac. Stiahla si

klobúk z hlavy a odhodila ho niekam k schodisku. Mirakul sledoval jeho let s hlbavým výrazom na tvári.

„Je to nebezpečný človek!“ zlostne skríkla čierna kráľovná. „Nepleť ho do našich záležitostí! Zvládneme to sami. Počuješ? Sami!“

Norton Ohnev obdaril matku nahnevaným pohľadom.

„Je na našej strane,“ povedal dôrazne. „A ak nie... nedá sa nič robiť. Aj tak sa už nič nezmení.“

„Ako to môžeš vedieť?“ ďalej naliehala kráľovná. „Rodion Hardius bol síce vždy proti Astragorovi, ale rovnako aj proti tebe, milý synu. Všetkým nám je jasné, o čo má eminentný záujem... A ty veľmi dobre vieš, o čom hovorím. Kde berieš istotu, že mu môžeme dôverovať? On to dievča zabije!!! Čo ak sa vás oboch zámerne snaží vlákať do pasce?“

„To sa uvidí. Nech je to akokoľvek, ja už aj tak nikomu neverím.“ Ohnev starší na rozlúčku nadvihol svoj cylinder v okázalom geste a vytratil sa v striebornej hmle premiestnenia.

Kráľovná nahnevaná tvár sa otočila k staviteľovi.

„Prečo si sa ho ani nepokúsil zastaviť? Vari nechápeš, koho siel žiadať o pomoc?!“

Mirakul pokrútil hlavou.

„Aj tak by ma neposlúchol. Navyše, na rozdávanie rád nie je čas. Po tom, čo prežil...“

Kráľovná ho prerušila s nervóznym úšľabkom:

„Čo prežil! Čerta starého mu záleží na tom, že jeho dcéra je Astragorovou rukojemníčkou a jeho šialená milenka začasovala Lissu! A, samozrejme, už uveril tomu podlému Astragorovmu proroctvu, že ho vlastná dcéra začasuje... Všetko ide podľa plánu veľkého ducha Ostaly, nemám pravdu?“

Mirakul sa slabo usmial, ale stále z neho vyžaroval pokoj. Len jeho prsty nervózne žmolili cíp vesty.

„Odpustite mi moju zvláštnu veselosť,“ ospravedlnil sa vzápätí, „len nie som zvyknutý vidieť vás takú... rozrušenú. Mimo-

chodom, čo sa týka plánov... Do Lazoru prišli kľučiarri – strážcovia bronzového, rubínového a železného kľúča. Myslím si, že navzdory nedávnym udalostiam musíme zvolať poradu.“

„V tom prípade sa priprav, môj milý,“ oznámila chladným hlasom kráľovná, očividne ešte otrášená z rozhovoru so synom. „Musíme deti informovať o dôležitosti nášho plánu. Aj najmenšia chyba by v súčasnej veľmi žalostnej situácii mohla byť osudná.“

V Čape prebiehala nemenej búrlivá porada.

Presne pred hodinou sa Nik už neudržal a svojim hosťom – Diane a Maarovi – všetko povedal. Danila o tajomstve strieborného prstienka s ozubenými kolieskami dávno vedel, preto ho teraz neprerušoval, namiesto toho na kus čistého plátna rozloženého na stole starostlivo rovnal najrozličnejšie súčiastky nástenných hodín – od veľkého okrúhleho ciferníka po drobučké skrutky a hodinové pružinky.

Priatelia sedeli pri rovnakom stole a sledovali, ako Danila, vyzbrojený huňatým štetcom, starostlivo čistí tenkú hodinovú ručičku.

„Nemyslím si, že by Vasilisa odišla do Zmijulanu dobrovoľne,“ zopakovala Diana po niekoľký raz. „Najmä teraz, keď bola jej matka, biela kráľovná, začasovaná...“

„Som si istý, že je to inak!“ zanietene vykrikol Nik a v zápale buchol dlaňou do stola, za čo si vyslúžil Danilov nesúhlasný pohľad. „Vasilisa Astragora nenávidí, rovnako ako my všetci!“

„Veľký duch Ostaly ju mohol zahnať do kúta,“ mykol plecom Maar. „Napríklad tým, že sa vyhrážal Zachare... Ale aj tak mi nejde do hlavy, ako sa mohla Vasilisa odhodlať k niečomu takému!“ vybuchol. „Veď jej hrozí smrteľné nebezpečenstvo!“

„Tichšie, časodejovia,“ uškrnul sa Danila a bez prerušenia ďalej opatrne oprašoval štetcom hrubú bronzovú maticu, „lebo sem príbehne niekto z Lazoru. Ak chcete počuť môj názor, urobila dobre. Len v Zmijulane môže zistiť, kam sa podel náš veľký príšerný Feš.“

Maar pochybovačne pokrútil hlavou:

„Najlepší časodejovia Astrogradu nedokážu nájsť ani tú najmenšiu stopu po Fešovi Dragocijovi. Aj keby mal v jeho zmiznutí prsty Astragor, pochybujem, že by sa zdôveril práve Vasilise.“

„Aj tak si myslím, že to Vasilisa urobila preto, aby zistila o Fešovi aspoň niečo,“ neoblomne vyhlásil Nik. „Len škoda, že sa s nikým neporadila. Napríklad s mojím otcom...“

„Hm, už vidím, ako tvoj otec hovorí: *Áno, Vasilisa, urob to. Niečo sa od veľkého ducha Ostaly naučíš a navyše zistíš všetko o zmiznutí strieborného kľučiaru.*“ Diana vcelku verne napodobnila hlas Lazareva staršieho. „Nikdy by ju, samozrejme, nepustil! Ale aj ja mám o ňu strach,“ dodala smutne. „Navyše, kam mohla utiecť Jelena po tom strašnom zločine? Jedine na Ostalu, možno práve do Zmijulanu. Pri predstave, že sa naša Vasilisa ocitne s tou intrigánkou osamote, je mi nanič... A o Astragorovi ani nehovoriac.“

„Presne tak,“ súhlasil Nik. „A vôbec, keď si spomeniem, čo všetko Feš rozprával o Dragocijovcoch... Keby som len tušil, že sa to takto vyvinie, nikdy by som jej ten prekliaty prsteň nedal.“

„Musíme dúfať, že kým nie sú všetky legendárne komnaty otvorené, Vasilise nič vážne nehrozí,“ zamyslene sa ozval Maar. Bezmyšlienkovite vzal zo stola maticu a začal ju otáčať medzi prstami, no keď postrehol, ako naňho Danila zazerá, hneď ju vrátil na miesto.

„Lepšie povedané, kým neotvoríme bronzovú komnatu,“ dôrazne dodala Diana. „Naša nová vládkyňa, perlová kráľovná,

ma prizvala na svoju mimoriadnu poradu, keďže som železná kľúčiarica,“ vysvetlila, keď si všimla spýtavé pohľady priateľov. „Keď sa Astragor stal jedným z kľučiarov, zrejme získal možnosť sám otvoriť všetky komnaty pomocou svojho tikkeru. Preto sa Radosvet bojí dať mu ultimátum – dovtedy, kým nebudú odhalené všetky tajomstvá Rozoklaného zámku.“

Po krátkej odmlke pokračovala: „Je dobre, že Radosvet verí Fatumovi Darosovi, ktorý vypočítal, že časodej, ktorý otvoril zlatú komnatu, prežil tisíc rokov, hoci teraz vyzerá ako mladík. Keď si predstavím, že Astragor sa mohol usídlieť vo Fešovom tele... Bfrr!“ Dianu od odporu striaslo. „Hoci aj Marka je mi úprimne ľúto. Bol to síce darebák, ale taký strašný osud si nezaslúžil. Stále nemôžem uveriť, čo sa mu stalo.“

„Nie si jediná, kto tomu neverí,“ pridala sa Nik a ako obvykle vytiahol obočie. „Mariška Rezniková a jej matka, ktorá sa po Jeleninom úteku stala riaditeľkou Svetločasov, Marka stále považujú za... Marka. Otec povedal, že nechcú nič počuť, hoci sa ich Radosvet snažil presvedčiť. A vôbec, čo urobíme,“ zmenil odrazu tému, „ak Astragor naozaj bude chcieť otvoriť zostávajúce komnaty bez pomoci kľučiarov?“

„S bronzovou komnatou si určite neporadí,“ vyhlásila Diana a nevdojak kútikom oka pozrela na Maara, ktorý sa do debaty už chvíľu nezapájal a o čomsi premýšľal. „Maar, teba to nezaujímá?“ usmiala sa, keď si všimla, že je duchom neprítomný. „Astragor v nijakom prípade nemôže otvoriť bronzovú komnatu sám... To znamená, že na tebe veľmi záleží, bronzový kľučiar.“

„Naozaj?“ spamätal sa Maar. „Ja som počul, že vie majstrovsky ovládať tikker...“

„Presne o tom sa hovorilo na porade v Bielom zámku,“ prisvedčila víla. „Astragor nemôže otvoriť bronzovú komnatu, pretože sám začasoval Jarisa, pôvodného bronzového kľučiaru. Preto sa mu kľúč nepodriadi.“

„Tak takto to je...“ zatahol Maar a v očiach sa mu zablysko zle skrývané víťazstvo. „To teda znamená, že sa s veľkým duchom Ostaly ešte stretieme!“

„Ktovie,“ usmiala sa naňho Diana. „Môj železný kľúč možno tiež bude vzdorovať Astragorovmu vplyvu, keď ucíti moju absolútnu nevraživosť k duchovi. No a zatiaľ nevieme, ako sa zachová Nortov kľúč. Mohol by zareagovať na Vasilisin tikker, keďže bola jeho prvou majiteľkou.“

„To môže byť ďalší dôvod, prečo chce mať Astragor Vasilisu pod dohľadom,“ zachmúril sa Maar.

„Teraz Vasilise neublíži,“ vyhlásila Diana s istotou. „A keď sa otvoria posledné z dverí na legendárnych komnatách, spoločne Vasilisu unesieme.“

Danila obdaril Dianu veselým pohľadom, ale nič na to nepovedal.

„Hlavne aby nebolo neskoro,“ povzdychol si Maar a opäť sa zachmúril. „Musím priznať, že Dragocijovci sa mi vôbec nepáčia... Nedá sa od nich čakať nič dobré.“

„A čo bude so Zacharou?“ zaujímal sa Nik. „Aj jej predsa hrozí nebezpečenstvo. Rovnako ako Fešovi...“

„Len žiadnu paniku!“ Maar prešiel po priateľoch vážnym pohľadom. „Navrhujem, aby sme počkali na ďalšiu výpravu do Rozoklaného zámku – a tam budeme konať podľa okolností. Na začiatok by bolo dobré nájsť nejaký spôsob, ako sa s Vasilisou porozprávať. Mali by sme zistiť, čo si myslí, a oboznámiť ju s našimi plánmi.“

„Viac ráz som sa s ňou pokúšala spojiť,“ povedala sklamané Diana. „Všetko márne – buď moje listy zakaždým zadržia, alebo jednoducho rušia časodejnícke spojenie.“

„Naozaj sa potrebujete s Vasilisou spojiť?“ spýtal sa Danila bez toho, aby zdvihol oči od veľkého medeného disku kyvadla, ktoré práve leštil. „Situácia je vážna, to je mi jasné. A Vasilise to určite pomôže. Skrátka, napíšte správu a pošleme ju.“

„Ako to chceš urobiť?“ začudovala sa Diana.

Nik nedôverčivo prižmúril oči a Maar sa tváril, že Danilovi neverí ani slovo.

„Už som povedal: napíšte správu.“ Danila sa neubránil širokému úsmevu. „A nezabudnite na perníky, môj kuriér ich miluje.“

Presne o deviatej večer prišli Vasilisa, Zachara a s nimi ďalší žiaci na zámocké nádvorie.

Bolo chladno, takže všetci vrátane dievčat mali na sebe dlhé tmavofialové plášte s kapučnami – rovnošatu rádu výnimočných.

Na vyučovanie prišlo presne desať žiakov plus Vojt, ktorý stál obďaleč so svojím typickým povýšeneckým výrazom. Chlapci sa spolu potichu zhovárali a tipovali, o čom by mohla byť večerná hodina. Zacharu s Vasilisou zámerne ignorovali, hoci z času na čas k nim vyslali nenápadné zvedavé či pohľadové pohľady.

„Dvaja sú z kruhu najstarších žiakov – Vojt a Primaro,“ povedala Zachara Vasilise. „To nie je dobré znamenie, pretože najstarší žiaci chodia ako pozorovatelia na veľmi náročné a nebezpečné lekcie. Pre prípad, že niekto zabľúdi, zraní sa alebo... hm... sa príliš pohrúži do boja. Zopár ráz sa stalo, že došlo aj k začasovaniu. Ale neboj sa, Rok a Vojt vždy stihli vrátiť začasovaných do ich časových koridorov. Za podobné priestupky sa však udeľujú prísne tresty.“

Vasilisa cítila, ako jej prešiel mráz po chrbte. Astragor vyučuje teda podivným spôsobom! Čo ak bude musieť bojovať s dob-

com? Alebo chytať erantie?! Feš jej predsa niekoľko ráz rozprával, že v Zmijulane sa praktizuje zakázané časodejstvo...

„Ktorý z nich bol Fešov kamarát?“ spýtala sa a po očku si obzerala chlapcov. Bolo to však ťažké – skoro všetkým žiakom tieňili tváre kapucne, ktoré mali na hlavách.

„Nikto,“ opovržlivo sa uškrnula Zachara. „Každý z nich totiž od detstva sníval o tom, že zaujme jeho miesto.“

„Robíš si žarty?“ nechcelo sa veriť Vasilise.

„Všetci síce patria k starším žiakom, ale sú len na nízkom kruhu, spolu so začiatočníkmi,“ začala vysvetľovať kamarátka. „Každý z nich, samozrejme, túži dostať sa na najvyšší kruh... ako Feš. Najmä teraz, keď...“ Zachara sa odmlčala.

„Keď sa Feš stratil a jeho miesto je voľné,“ zlostne dokončila Vasilisa. „Navyše bez rizika, keďže Mark už zaplatil za všetkých.“

„Nuž áno, tak nejako to je...“ zamračila sa Zachara. „Lenže Feš nebol obľúbený, pretože ho prijali rovno do kruhu najstarších, čím zmaril najtajnejšie želanie každému Astragorovmu žiakovi. Navyše sa učil zo všetkých najlepšie... a bol považovaný za Rokovho obľúbenca. Často ho totiž dával ostatným za príklad, chválil jeho vynálezy a nápady. A sama dobre vieš, že s mojím bratrancom a jeho povahou nie je ľahké sa spriatelieť. Pamätám si také bitky, že by si len pozerala,“ začala spomínať Zachara. „Felixovi kedysi zlomil ruku, ale to si zaslúžil! Dirovi rozbil nos a s Retom si raz strašne skočili do vlasov. Veru, Feš sa pobil dokonca aj s Vojtom, za čo potom strávil týždeň v podzemí. A to nehovorím o tom, keď...“

Zacharino rozprávanie odrazu prerušil škripot dverí. Dlhý zamatový záves zašušťal a pred žiakmi sa objavil Rok – ako vždy sústredený, upätý a zamračенý. Vasilise opäť napadlo, že Astragorov syn sa podobá na vyzíabnutého, zlého a večne nespokojného havrana.

„Mám pre vás dobrú správu: dnes sa vydáme do nášho obľúbeného lesa a strávime tam celú noc,“ oznámil im zadanie a po všetkých prítomných prešiel prenikavým prísny pohľadom. „Kto sa dožije rána, dostane odo mňa zápočet. Koho budem musieť zachraňovať, bude potrestaný. A kto sa vráti so zvlášť zaujímavou historkou, môže sa tešiť na odmenu od samotného pána učiteľa.“

Medzi natešenými žiakmi sa rozpútala vzrušená, hlučná vrava.

Vasilise napadlo, že Astragor asi nerozdáva odmeny príliš často. A čo sa týka ďalších Rokových slov, chcela veriť tomu, že sa uňho len prejavil zmysel pre čierny humor.

Ale jej nádeje boli, bohužiaľ, plané.

„Ja sa asi zbláznim! Pôjdeme do Dragolisu!“ šokovane jej šepľal Zachara. „Je to zvláštne miesto. Povráva sa, že je tam plno všelijakých časodejníckych zázrakov. V každom prípade sa tam oplatí držať svoju strelu pevne v ruke...“

„Chceš povedať, že je to tam nebezpečné?“ zaujímala sa Vasilisa a umierala od strachu aj zvedavosti zároveň.

„A ako! Ale aby si vedela...“

„Ohnevová!“ nečakane nahlas zavolať Rok a prerušil tak ich rozhovor. „Ty pôjdeš bez časodejníckej strely. Odovzdaj mi ju, okamžite.“ Rázne natiahol ruku.

Vasilisa zdrevenela. Má odovzdať svoju časodejnícku strelu – a ešte k tomu Astragorovmu synovi?! Vo chvíli, keď sa chystajú ísť do nejakého nebezpečného Dragolisu – navyše v noci?! Už-už sa chystala niečo namietnuť, ale kútikom oka zachytila sotva viditeľné Zacharino gesto signalizujúce: *Hlavne neodvrávaj.*

„No... dobre,“ zamrmlala a príkaz neochotne splnila.

Ostatní žiaci ju mlčky pozorovali, ale svoj záujem nijako nedávali najavo – slovom ani pohybom –, iba stáli na mieste a sledovali, čo urobí.

Vasilise bolo z ich ľahostajných pohľadov nanič. Rovnako ako každý hodinár, ani ona sa skoro nikdy nevzdialila od svojej strely,

dokonca aj na noc si ju schovávala pod vankúš. Ako má zostať v spoločnosti Astragorových žiakov bez akejkoľvek zbrane? Je však pravda, že študovať k veľkému duchovi Ostaly prišla viac-menej dobrovoľne, preto sa nemala na čo sťažovať. Chvíľu bude musieť žiť podľa cudzích pravidiel...

„Počkejte tu, kým privediem lunovtáky!“ prikázal im Rok a znovu zmizol dverami schovanými za oponou.

Žiaci sa uvoľnili, debaty začali byť hlučnejšie a veselšie – všetci sa očividne tešili na zaujímavý výlet. Vasilisa odrazu medzi študentmi zbadala zvláštneho chlapca so striebrobielymi vlasmi siahajúcimi až po pás, čiastočne zapletenými do vrkoča. Stál obďaleč s rukami prekríženými cez prsia a na tvári mal neprítomný výraz. Pravdepodobne sa neznesiteľne nudil.

„Hej, čierna kľučiarke!“ zavolał zrazu niekto na Vasilisu. „Si rada, že ťa Astragor počtil príležitosťou stať sa jeho žiačkou?“

Dievčina sa otočila. Otázku položil nevysoký chlapec s jemnými ulízanými vlasmi s cestičkou uprostred, s drzými vypúlenými očami a so zákerným výrazom.

„Choď do hája, Felix,“ precedila Zachara cez zuby a vykročila vpred.

„Prečo by som mal?“ nedal sa chlapec a znovu, ešte trúfalejšie, sa zahľadel na Vasilisu. „Všetci sme zvedaví, kto prišiel namiesto úbožiaka Feša.“

„Ako to myslíš?“ spýtala sa Vasilisa nepriateľským tónom. Chlapcove veľké pleštiaky ju príšerne rozčuľovali. „Čo to melieš?“

„Predsa ťa prijali do kruhu starších žiakov, sýkorka.“ Felix hodil očami po Zachare a uškrnul sa. „Vari si to svojej kamoške ešte neprezradila?“

„Chalani spomínali, že ťa Astragor prijal do kruhu najstarších,“ nechotne pripustila Zachara. „Do toho, čo som ti o ňom pred chvíľou rozprávala. Ale vzhľadom na to, že nemáš nijaké

tetovanie, je to možno len klebeta...“ Hneď nato sa otočila na chlapca: „Padaj odtiaľto, ty žabiak vypleštený! Feš sa vráti! Jasné? Zapíš si to za uši! Ešte ti rozmláti ciferník, hlupák, uvidíš.“

„Nevráti sa,“ zapojil sa do rozhovoru Vojt, ktorý ich už dlhšie počúval, a pery mu zvlnil zákerný úsmev. „Stratil sa v bezčasí... To sa stane každému, kto zradí svojho učiteľa. Veľký duch Ostaly sa ho zriekol a určil iného... *príjemcu*. Poslanie Fešiarada Damiana Dragocija sa skončilo, skôr než sa začalo. Lenže hlúpy, ambiciózny zlatý kľučiar mal ešte väčšiu smolu. Nemám pravdu, Rok?“

Všetky pohľady sa upreli na Roka, ktorý sa práve vynoril spoza jasnozelenej zamatovej opony.

„O desať minút vyrážame, pripravte sa,“ odmerane oznámil Astragorov syn a na Vojtovu nespokojnosť otázku úplne ignoroval. „Počasie je zatiaľ dobré, ale zajtra nadránom príde prudký dážď. Nezabudnite popremýšľať o úkryte.“

„A dostaneme odmenu, ak sa nám podarí nájsť časovú anomáliu?“ podlízavo sa spýtal Felix a razom stratil o Vasilisu záujem.

„Alebo uloviť moru!“ pridal sa iný, vysoký a zhrbený chalan. „Čo dostaneme za moru?“

„Dir, ničoho sa v lese nebudete dotýkať, zvlášť to platí o časodejníkoch,“ zahriakol ho Rok. „Posledné, čo potrebujeme, je znovu sa pohádať so strážcami lesa. Radšej prinies nejakú zaujímavú vec alebo túlavú spomienku – v lese ich je veľa... Všetci dávajte pozor,“ zvýšil hlas, „budeme v spojení ako vždy – cez krídlo.“

Zrejme má na mysli tetovanie na krku, rozčúlene si pomyslela Vasilisa. A čo budem robiť ja? Tetovanie nemám, strehu mi zobrali... Čo ak mi Rok vzal časodejnícky náramok schválne, aby som sa nemohla s nikým spojiť a zablúdila som!“

„Čierna kľučiarika!“ zavolať na ňu Rok. „V prípade neočakávaných udalostí použi tikker.“

Šľahol po nej tmavými očami a zamieril za Vojtom.

To mi mohlo hneď napadnúť, pomyslela si našťavaná Vasilisa. Jasně, že sa chcú znovu pozrieť na môj časový flér.

Počkala, kým sa Rok úplne zaberie do rozhovoru s Vojtom, a spýtala sa Zachary:

„Čo sú to tie časové anomálie? A mory? A čo je vlastne zač ten Dragolis?“

Zachara okamžite odpovedala:

„Dragolis je časodejnický les. Je to v podstate taká časová anomália. Ešte som tam nebola, ale počula som, že sa tam koná vyučovanie najstarších žiakov. Feš chodieval do Dragolisu dosť často, ale nikdy mi o ňom nič nepovedal, aj keď som ho ako koľvek prehovárala. Iba raz sa preriekol, že tam výnimoční vykonávajú svoje obrady. Práve v Dragolise sa Feš naučil premieňať na trojzubca. No a mory sú duchovia stromov, strážcovia času. Niekedy sa im hovorí *časodejníky*. Radšej ich netreba dráždiť, v tom má Rok pravdu. No ja ich poznám len z knižiek a zopár raz sa o nich zmienil Feš. Mory privolávajú preludy, ilúzie. Napríklad môžu vyvolať tvoje staré, niekedy veľmi nepríjemné spomienky. Zvieš ťa zo správnej cesty a zatiahnuť do pustej húštiny. Ale pokiaľ sa im páčiš, môžu ti aj pomôcť... Dovedú ťa k pokladu alebo prevedú časovým priechodom, kamkoľvek chceš.“

„Ten Dragolis patrí Astragorovi?“ položila Vasilisa ďalšiu otázku. Kúzelný les aj mory jej pripadali zaujímavé. Možno sa jej podarí uvidieť aspoň nejaké... A azda budú priateľské.

„Nie, hoci istá časť je v podstate naša...“ zamyslela sa Zachara. „Podľa dávnej legendy ostalských duchov,“ spustila náhle prekvapujúco obradne a oči sa jej zabľýskali v tmenom svetle nástenných lúčov, „sa práve v tomto lese zrodilo časodejstvo. Kedysi tam žili úplne prví časodejovia – v tajnosti, darilo sa im skrývať pred bežnými ľuďmi, ktorí o časovej mágii nemali ani potuchy. Dodnes tam pod hrubými koreňmi starodávnych stromov vládne tá najsilnejšia časová mágia. Preto v lese cíha veľa

nástrah, je tam množstvo spletitých chodieb a časových pásiem.“ Ďalej už pokračovala normálnym hlasom: „O nadvládu nad touto oblasťou bojujú mnohí ostalskí hodinári, pretože je to najmocnejšie, najstráženejšie, a teda mimoriadne príťažlivé časodejnícke územie.“

„Na Dragolis si odjakživa niekto brúsil zuby,“ ozval sa zrazu vedľa nich povýšenecký hlas. „Trebárs Chronimara Storočná a nespočetné množstvo jej potomkov. Ale les bol vždy svoj. Do tieňa jeho stromov môže vkročiť len ten, komu to dovolí. No nemusí sa nikdy viac dostať von, pokiaľ si večný les zmyslí, že ho nepustí.“

Hlas patril vysokému, nakrátko ostrihanému kučeravému chlapcovi s nepríjemne zvláštnymi bledomodrými očami a prenikavým pohľadom. Na Vasilisino prekvapenie tentoraz Zachara mlčala, hoci sa nespokojne mračila.

„Pravdupovediac, bol som v šoku, že vám dovolili ísť s nami,“ pokračoval. „Možno je to vaša prvá a posledná skúška.“

Potom potichu pristúpil bližšie – doslova sa prikradol – a Vasilise tým dokonca pripomenul Feša, ktorý tiež kráčal ticho ako mačka.

„Do Dragolisu chodíme vždy po jednom, aby každý stretol vlastný osud,“ pokračoval trochu pateticky. „A zakaždým je to náročná a drsná skúška. Preto s nami ešte nikdy neboli dievčatá. Nemám pravdu, Zachara?“

Dievčina sa zatvárila kyslo, ale nič mu neodsekla, čo bolo zvláštne.

„Ret Dragocij,“ narýchlo sa predstavil chlapec a pomaly podal Vasilise ruku.

Rozhovory odrazu stíchli, akoby sa zastavil čas.

Čoraz zarazenejšia Vasilisa mu pomaly stisla ponúknutú dlaň. Spomenula si, že s týmto starším žiakom je lepšie sa priateľiť alebo byť s ním aspoň zadobre.

„Som si istý, že tu nie si dobrovoľne,“ pokračoval Ret príkrejším tónom. „Preto by si mala vedieť, že byť Astragorovým žiakom je pre každého z nás obrovská česť. Pre každého hodinára. Budeš študovať spolu s veľkými Dragocijovcami – s rodinou najsilnejších časodejov na Ostale.“

Chlapec sa zatváril nafúkane a vyzeral, akoby ho niekto začašoval. Vasilisa sa neovládla a usmiala sa. Odrazu bolo jasné, prečo bol Feš taký povýšenecký a domýšľavý – všetci tu boli rovnakí. A pokiaľ ide o Astragorovo vyučovanie, určite tu nie je kvôli nemu. Jej hlavným cieľom je zistiť, čo sa stalo Fešovi a ako ho môže zachrániť. Ostatní Dragocijovci na čele so svojim príšerným učiteľom ju ani najmenej nezaujímajú.

„A ako je možné, že sa Dragolis veľkým Dragocijovcom nepodriadil?“ neodpustila si pichľavú otázku.

Reta to však nevyviedlo z miery.

„Čoskoro to sama zistíš,“ odvetil s vážnou tvárou.

Nastalo kratučké, asi sekundové ticho – napäté a nepríjemné. Vzápätí ho prerušil Rokov hromový hlas:

„Hor sa! Letíme!“

Hore na hradbách všetci začali privolať svoje lunovtáky – odvádiadl sa ozývali dlhé trilky. Vasilisa ani nemusela zahvízdať – Meluzína s radostným vrkaním priletela sama a div svoju paniu nezrazila na zem, keď sa jej snažila zavítať do podpazušia.

„Pozrite sa na toho hlúpeho lunovtáčika,“ ozval sa čísi komentár, najskôr Felixov.

„Na Eflare zrejme zabudli, ako treba ovládať časodejnícke zviera,“ pridala sa niekto ďalší a všetci sa rozosmiali.

Vasilisu to rozčúlilo, ale prehltna odpoveď. Koniec-koncov, nech si myslia, čo chcú, aj tak to nie sú jej priatelia, ba ani len blízki známi. Ich názor jej je absolútne ukradnutý. Okrem toho, teraz je pre ňu podstatnejší let do tajomného Dragolisu než hlúpe posmešky chalanov.

„Pozri, Rok poletí na Veterníkovi!“ Vedľa Vasilisy sa objavila Zachara v sedle Astrovíra a s horkosťou dodala: „Pamätáš sa, či je to lunovták? Fešov.“

Vasilisa okamžite spoznala vtáčikovo modré perie so strieborným leskom. Srdce sa jej zovrela – v Zmijulane sa zrejme rozhodli na Feša zabudnúť, akoby tu ani nikdy nebol. Dokonca aj jeho lunovtáka si vzal Rok. A ten protivný Vojt hovoril o Fešovi v minulom čase. Skrátka zmizol a je preč... Vasilisa z toho usúdila, že Astragor, bohužiaľ, vôbec nemá v pláne synovca hľadať.

Alebo že má sám prsty v jeho zmiznutí...

Rok prenikavo zahvízdal, všetky lunovtáky vzlietli a vytvorili špeciálnu formáciu v tvare písmena V – na špici letel Rok, za ním Vojt na veľkom sivom lunovtákovi a Ret na snehobielym vtáčikovi, veľmi podobnom Meluzíne. Za najstaršími sa zoradili všetci ostatní žiaci, Vasilisa so Zacharou sa na svojich lunovtákoch ocitli celkom vzadu.

Po chvíli Vasilisa získala v lietaní takú istotu, že vybrala niekoľko odvážne klopených zákrut, aby tým namysleným Dragocijovcom ukázala, že jej Meluzína je múdry a šikovný lunovták, ktorý to natrpie ktorémukol'vek súperovi.

Ale aj Ret si bez väčších ťažkostí strihol so svojím lunovtákom dvojitú otočku okolo vlastnej osi, vrhol sa strmhlav dolu a hneď prudko pribrzdil, pričom zmenil smer, opäť vyletel nahor do oblakov a zaujal svoje miesto vo formácii. Podobne sa predviedol aj Felix, a hoci jeho triky nevyzerali tak elegantne, napriek tomu si s nimi dobre poradil. Vasilisa zachytila vedľa seba šibalský zhovievavý pohľad Zachary a musela uznať, že jej Dragocijovci

vytreli kocúra. Asi lietajú na lunovtákoch pomaly od narodenia, takže poraziť ich v tomto umení nebude ľahké.

Dragolis sa rozprestieral západne od Zmijulanu, na úpäť vysokého skalného horského hrebeňa, tvoriaceho polkruhová hranicu lesa. Celá scenéria vyzerala z výšky ako gigantické ľudské oko s tmavozelenou dúhovkou – akoby ich les už z diaľky pozoroval a rozhodoval sa, či ich vpustí na svoje panstvo. Vasilisa sa pod tým mátožným pohľadom nevdojak pevnejšie pritisla k snehobielemu periu svojho lunovtáka. Príjemné teplo Meluzíny ju upokojovalo.

Zakrátko začali lunovtáky pristávať. Smerovali k nevysokému miernemu kopcu na kraji lesa, ale Meluzína sa od nich odrazu odklonila a zamierila k vrcholkom stromov. Vasilisa sa ani nestihla začudovať, už aj plnou parou vletela do najhustejšieho porastu, pričom polámala množstvo vrchných tenkých vetvičiek. Okolo sa mihali obrovské šišky na hustých smrekových haluziach, hrčovité kmene dubov, mladé lipy a brezy, ktorých konáriky sa ju pokúšali šľahať do tváre. Vasilisa sa musela pritisnúť k lunovtákovi ešte pevnejšie, ale Meluzína našťastie kľučkovala medzi stromami tak suverénne, akoby tú cestu dobre poznala.

Vasilisa nakoniec zoskočila na zem a jej nohy v ľahkých špicatých topánkach na vlhkom povrchu lišajníka mierne zaperovali. Meluzína vydala previnilý žalostný výkrik, zamávala krídlami a znovu vzlietla.

Vasilisa ju vyprevadila trochu zmäteným pohľadom a potom sa rozhládla, či niekde nablízku nie sú aj ostatní žiaci. Tí však pravdepodobne leteli ďalej, a tak sa ocitla v neznámom lese úplne sama. Škoda, že tu s ňou nebola Zachara... Pravdupovediac,

privítala by aj spoločnosť toho zvláštneho Reta alebo dokonca i Felixa.

Uzime sa schúlila – v lese bolo chladno, zmrákal sa a do úplnej tmy už veľa nechýbalo.

„Zrejme budem musieť ísť naslepo,“ zašomrala si popod nos. Zvuk vlastného hlasu jej dodal odvalu, ale trochu nevhod si súčasne spomenula na mory – záhadné obyvateľky Dragolisu. Čo ak sa schovávajú niekde za stromami a zákerne pozorujú votrelca, ktorý prenikol na ich panstvo? Vasilisa sa pozrela na tajomné tieň borovic, husto obkružené žiarivo zeleným brečtanom. Nevdojak sa chytila za ľavé zápästie a vzápätí trpkou oľutovala, že na ňom nemá časodejnícku streľu.

Ako sa má teraz predierať tmavým lesom – bez akejkoľvek ochrany? Čo ak tu žijú vlky alebo medvede? Ani plamienok si nemôže zapáliť...

Niekde naľavo v húštine zapraskali konáriky. Ktosi sa predieral na čistinu.

Vasilisa stuhla. Na útek bolo neskoro a tváriť sa ako kmeň stromu by bolo zbytočné. Zostávalo len dúfať, že to nie je medveď, vlk ani mora...

„Vasilisa... Si to ty?“

Rovno pred Vasilisinou tvárou prudko vzbĺkol plamienok v guľatej lampičke, až musela o krok cúvnuť, a za ním sa objavila Zacharina ostrážitá tvár.

„To je teda tma, však?“ zašepkala a obzrela sa. „Ešteže som tvojho lunovtáka nespustila z očí, inak by sme sa museli predierať lesom každá zvlášť.“

Vasilisin strach sa razom rozplynul – vo dvojici sa určite nestratia!

„A ja som sa bála, že sa budem nudiť,“ zažartovala.

„So mnou sa určite nudiť nebudeš,“ uistila ju Zachara veselo, ale celý čas pozorne sledovala okolie. „V prvom rade by sme

mali nájsť nejaký bezpečný úkryt. Máš niečo proti nocovaniu na strome?“

Vasilisa sa nezmohla na odpoveď, lebo rovno pri jej nohách odrazu vzbĺkol a za okamih zmizol ohňostroj žiariacich modrých svetielok. Po chvíli sa objavili ďalšie a ďalšie, vždy na inom mieste, ani keby sa niekto hral s tuctom elektrických žiaroviek.

Na oblohe vyšiel mesiac, ktorý v okamihu zahalil krajinu tajomným striebřistým svitom, takže v lese bolo odrazu viac svetla. „Zachara, vidíš to?“ spýtala sa Vasilisa pošepky a obzrela sa. Nikto však vedľa nej nestál.

Od strachu jej chrbát zalial pot. Kam sa podela kamarátka?

Naokolo zavládlo zvláštne nehybné ticho, ktoré sa jej vkradlo do vedomia, prigniavilo dušu a vyvolalo poverčivý strach. Niekde v diaľke sa ozývalo zastreté nespokojné reptanie, akoby sa medzi sebou zhovárali stromy.

Vasilisa sa musela pohnúť z miesta. Začala cívať, ale snažila sa našľapovať potichu a opatrne. Odrazu spoza hrubého hrčovitého kmeňa najbližšieho duba vykuklo dievča. Jeho belasé telo pripomínajúce mátohu zakrývala biela košeľa siahajúca až po zem a dlhé vlasy mu zdobí venček z lúčnych kvetov.

Čoskoro sa objavili aj jeho kamarátky a medzi stromami sa začali mihať belasé strašidelné telá v bielych košeliach, ktoré akoby nič nevážili. Nečujne sa vznášali vo vzduchu a blížili sa k Vasilise. Ich tlmené rozčúlené mrmlanie silnelo, tváre zaliate matným mesačným striebrom vyzerali namosúrene a nepriateľsky.

Vasilisa nevdojak stisla v ruke tikker. Ale predsa ich nebude biť medailónom po hlavách! Navyše, skôr než roztočí tikker, aby zmenila časové pole tohto priestoru, lesné príznaky ju roztrhajú na kúsky!

„Čo chcete?“ skríkla a ľutovala, že nemá časodejnícku strelu.

Les, temný, strašidelný a popretkávaný tieňmi, v obludnom mesačnom svetle znenazdajky ožil: doprostred čistiny skočil obrovský huňatý vlk a vrhol sa rovno na Vasilisu.

Mátohy sa rozprchli, zmizli za stromami a Vasilisa zvrieskla na celé kolo. V tej chvíli si zmätene uvedomila, že vedľa nej stojí Zachara.

Vlk sa premenil na vyškerajúceho sa Reta Dragocija.

„Vás nie je ťažké vystrašiť,“ uškrnul sa. „Tak ako sa vám darí?“

Uprene sa zahľadel na Vasilisu, no tá len naštvane pohodila hlavou. Kašľala na úlohu, najmä po stretnutí s obyvateľmi lesa.

Niečo jej hovorilo, že práve videla mory.

„Nijako,“ zlostne odsekla Zachara. „A vôbec, keby nás nerušili kadejaké...“

„Nie všetci zbytočne strácajú čas,“ odvetil pohrdavo chlapec. Opatrne vopchal ruku do tašky, ktorú mal prehodenú cez plece, a vytiahol z nej dlhé vlnité brko, žiariace zlatistým plameňom.

Vasilisa so Zacharou takmer súčasne vydýchli. Brko patrilo k chvostu malého jasnomodrého vtáčika, ktorý sa zúfalo snažil vymaniť z pevného zovretia chlapcových prstov.

„Ty si chytil ohniváka?!“ vzdychla ohromená Zachara.

Chlapcovi neuniklo, že jej v hlase zaznel obdiv, hoci sa to snažila zamaskovať. Usmial sa, spokojný s dojmom, ktorý jeho úlovok na dievčatá urobil.

„Rozhodol som sa, že z toho vtáčika urobím svoj osobný lampáš.“

Vyhodil ohniváka do vzduchu, kde ho okamžite obklopila veľká krištáľová guľa. Ret ju pohybom ruky usmerňoval a dokonca ju zdvihol o kúsok vyššie, takže na čistinke bolo hneď jasno ako vo dne.

„Loviť ohniváky je zakázané,“ poznamenala Zachara, ale z vtáčika nespustila oči. „Sú to časodejnícke stvorenia, preto patria Dragolisu, rovnako ako mory.“

„Rok povedal, že nesmieme loviť iba časodejníky,“ odvrkol jej Ret. „A ja som predsa nechtyl moru... V dnešnej úlohe budem najlepší, veď uvidíš.“

„Počujte, práve som videla prízraky!“ nezdržala sa Vasilisa, ešte vždy otrasená tým, čo sa udialo pred chvíľou. „Nemohli ste ich predsa prehliadnuť... alebo áno?“

Ret so Zacharou sa na ňu nechápavo pozerali.

„Aké prízraky?“ spamätala sa kamarátka. „Okrem toho mizerného vyziabnutého vlka tu nikto nebol... Chceš povedať, že si niečo videla?“

„Ako tie tvoje prízraky vyzerali? Hovor!“ zaujímal sa Ret s pohľadným úsmevom, keď si vypočul Zacharino nevinné rypnutie na svoju adresu.

„Dievčatá v dlhých košeliach s venčekmi na hlavách,“ trochu nervózne opísala Vasilisa. „Také zlostné, s prievitnou belasou pokožkou... Bolo ich veľa, skoro za každým stromom.“

Ret si zdĺhavo odfrkol. „Z akej knihy máš taký plochý, fádny opis môr, čierna kľučiarica? Naozaj si si mohla vymyslieť niečo zaujímavejšie. Mory sa zjavujú v podobe vírov ľadového vzduchu alebo živého ohňa, ako smršte pichľavých listov a vetvičiek, ako bahenné obludy z močiarov... V podobe duchov sa objavujú veľmi zriedkavo a určite by sa neprišli zoznámiť s nejakým eflarským dievčaťom.“ Pozrel sa na Vasilisu s neskrývaným súcitom, čo ju definitívne vytočilo.

„Veď sú priamo tu!“ skríkla prestrašene a ukázala prstom niekam za Retov chrbát.

Pery sa jej zachveli tak vierohodne a jej pohľad vyjadroval takú nefalšovanú hrôzu, že Ret sa neovládol a s vytasenou časodejníckou strelou sa prudko otočil, pripravený čeliť akokoľvek mocnému nepriateľovi.

Les jeho bojový postoj ocenil pokojným ľahostajným mlčaním.

Zato Zachara sa váľala od smiechu: pohľad na vydeseného Reta s očami vytreštenými do tmy ju očividne náramne pobavil. Rehotala sa tak dlho, až dokonca od smiechu dostala štikútavku.

Chlapec pomaly vrátil strelu na zápästie. Tvár mu v prítmí lesa nebolo dobre vidieť, ale bolo jasné, že v duchu zúri. Vasilisa mala podozrenie, že sa mu niečo podobné stalo prvý raz alebo že si z neho už veľmi dlho nikto nevystrelil.

„Ale ja som ich naozaj videla...“ pokúsila sa uvoľniť atmosféru.

Ret odmietavo zdvihol ruku a zarazil ju v polovici vety.

„Už mám dosť tých detských zábaviek,“ povedal chladne a samolibó zároveň. „Keby si sa naozaj stretla s morami, navyše v takom počte, nestihla by si ani pípnuť,“ pokračoval a Vasilisa sa razom prestala usmievať. „Mory nemajú votrelcov rady, okamžite ich zahájajú pod zem, topia v jazere alebo im na hlavy váľajú stromy. Preto som dostal za úlohu strážiť vás pred podobnými katastrofami, zelenáci.“

„To nám ešte chýbalo,“ nadskočila Zachara. „Poradíme si aj samy!“

Ret ju uzemnil ponížujúcim pohľadom, opäť vytasil časodejnícku strelu a namieril ju na dievčatá. „Konám na príkaz učiteľa,“ povedal odmerane. „Tak ma radšej nedráždite, inak sa Astragor dozvie o vašej neposlušnosti.“

Vasilise sa jeho panovačný tón nepáčil, ale nechcela na seba privolať duchov hnev. Naopak, lepšie by bolo poradiť si s úlohou čo najlepšie, aby potom mohla chodiť voľne po zámku. Čo ak neúspešných zatvárajú do podzemia!

Zatiaľ čo premýšľala, Ret ostrím svojej strely nakreslil vo vzduchu veľký kruh, ktorý razom vzbĺkol striebrostofialovým plameňom. „Cesta je ďaleká, ráčte teda vstúpiť do časového priechodu, prosím.“

„To sme nemohli pristáť rovno tam?“ zavrčala Zachara, ale Ret okamžite zvýšil hlas:

„Je to tajné miesto, navyše na hraniciach so Storočnými. Ale netráp sa, Zachara Dragocijová, ty zostaneš tu. To je úloha len pre čiernu kľučiariku.“

„No prepáč, takto sme sa nedohodli, Ret Dragocij!“ Zachara vrhla na chlapca zachmúrený pohľad. „Ty si rob, čo chceš, ale ja idem s Vasilisou.“

„Bojíš sa zostať so mnou osamote?“ uškrnul sa chlapec a zuby sa mu v tme zablykli. „Nemusíš mať strach, nie si môj typ.“

Ale Zacharu nebolo ľahké zmiast’.

„Idem s Vasilisou a bodka.“

„Nie, nejdeš!“ uistil ju Ret. „My máme za úlohu pomôcť Ohnevovej, ak to nezvládne. Tak radšej choď po drevo, čaká nás dlhá noc.“

Zachara rozčúlene zažmurkala a Vasilisa využila jej rozpaky.

„Pôjdem sama, keď je to úloha len pre mňa. Neboj sa, mám predsa...“ Chystala sa povedať *časodejnícku strelu*, ale spomenula si, že tú jej vzal Rok. „Skrátka, pokúsim sa to nepokaziť.“

„No dobre,“ zahundrala Zachara. „Hlavne sa ponáhľaj.“

Ret, ktorému sa očividne vrátila dobrá nálada, sa zasmial.

„Postarám sa, aby si sa nenudila, krpaňa,“ uškrnul sa, načo Zachara vystrúhala nazlostenú grimasu.

Vasilisa na ňu povzbudivo kývla a s rozbehom skočila do striebrostofialového kruhu ako do vody.

Pristála v hustej vysokej tráve, páchnucej hnilobou. Pomaly sa postavila a v duchu preklínala Astragora za jeho nepochopiteľné úlohy.

Vysoko na oblohe svietil kosáčik pribúdajúceho mesiaca, slabučko osvetľujúceho obrysy stromov črtajúcich sa v diaľke. Vasilisu to prekvapilo, veď nad Dragolisom pred chvíľou žiaril spln. Znamenalo to, že sa ocitla v inom čase?

Podľa všetkého pristála na veľkej lúke. Tu určite nemala byť, preto maličkými opatrnými krôčikmi zamierila k tmavému pásu lesa v diaľke.

Pod nohami jej uhýbala mäkká pôda, tu a tam niečo začvachtalo a plesklo... Ukázalo sa, že lúka je močaristá a hrboľatá. Vasilisa ďalej tackavo kráčala a zabárala sa po členky, občas až po kolená do blata. Ale chodiť po lese bolo ešte strašidelnejšie: vysoko vo vrcholkoch stromov z času na čas zlostne zahúkala sova či zavrešťali vyplašené vtáky, všade naokolo sa ozývalo praskanie a šramot, ktorý ju zakaždým vydesil.

A keď si už začala zúfať, priamo pred ňou, tak blízko, až sa strhla a uskočila, sa rozsvietilo svetlo – plamienok kýpťa sviečky uzavretej v sklenenej guli. Teraz bola chôdza oveľa jednoduchšia. Už stačilo prísť len na to, v čom spočíva jej úloha...

Guľatá lampička ju čoskoro priviedla k starému zhrdzavenému plotu, ktorého stĺpiky korunovali ostré železné špice, zdobené vzormi netopierích krídel. Lampa sa vzniesla vyššie a pred očami ohromeného dievčaťa sa odkryl výhľad na opustené priestranstvo – záhradu alebo park –, obklopujúce malú kaplnku s vysokými, dokorán otvorenými dverami.

Ku kaplnke viedla sotva viditeľná cestička z kamenných dlaždíc, takmer úplne pokrytých machom. Guľatá lampa vletela dovnútra a Vasilisa ju s miernymi obavami nasledovala.

Uprostred kaplnky stál človek v dlhom bielom rúchu – vyzeral ako prastarý mág. Len čo začul kroky, obzrel sa a Vasilisa div nezhlákla: na okamih sa jej zazdalo, že je to otec! No keď sa pozrela pozornejšie, pochopila, že je to niekto iný, hoci veľmi

podobný.. Navyše mal okolo dvadsať rokov. Kde len ten divoký prenikavý pohľad videla..

„Kto si?“ spýtal sa chlapec. „A čo robíš vo svätyni výnimočných?“

„Volám sa Vasilisa Ohnevová,“ predstavila sa zachrípnutým hlasom, keď potlačila obavy.

„Čo tu robíš?“

„Myslím, že tu mám splniť nejakú úlohu..“ odvetila neisto a zrazu radostne vykrikla: „Počkajte! Poznám vás! Vy ste predsa Rodion Hardius, však?“

„Ty vieš, kto som?“ začudoval sa chlapec. „Zaujímavé..“ Na čele sa mu objavili dve zvislé vrásky, ktoré prezrádzali, že sa usilovne sústredí.

„Vy ste predsa môj..“ spustila Vasilisa, ale nestihla dopovedať.

„Ticho!“ zhúkol chlapec. „Prišla si z budúcnosti, takže akýmkoľvek, aj úplne nechceným zásahom môžeš zmeniť môj osud.. Ktovie, čo nás čaká, kedy sa z našich spojencov môžu stať nepriatelia a naopak... Preto ťa žiadam, aby si mi nič nehovorila.“

Pristúpil bližšie a pozorne si Vasilisu obzrel od hlavy až po päty, akoby si ju chcel dobre zapamätať.

„Kedysi sem, do tejto kaplnky, prišla jedna dievčina. Bola ti veľmi podobná.. Ale to nie je dôležité. Aký máš stupeň časodějníckeho daru?“

„Najvyšší,“ pohotovo odvetila Vasilisa. Prítomnosť mladého pradedu jej dodávala istotu, aj keď ju ešte nepoznal.

„Dokáž, že si dobrá hodinárka. Potom uznám, že si svoju úlohu splnila.. a upovedomím o tom toho, kto ťa poslal.“

Vasilisa vytiahla medailón. Očami preskúmala okolie, ale nedokázala nájsť nič, čo by sa hodilo na tikkerovanie. Mohla sa, samozrejme, pokúsiť zmeniť časopriestor kaplnky..

Rodion Hardius ju so záujmom sledoval.

„Zvláštne, že Ťa Astragor poslal za mnou,“ povedal zamyslene. „Možno je to nejaké znamenie... alebo Ťah v akejsi hre... Hm, chystáš sa vari roztočiť tikker? Ťažko by si to mohla urobiť bez jedného veľmi zaujímavého daru, dievča... Nijaké blufovanie nestrpím.“

Vasilisa bleskovo vyvolala časový flér a zavinula pradedu do špirály zo širokého pásu číslic. „Aj ja mám dar časového fléru, rovnako ako vy. Dokážem ovládať dych času.“

Mladý Rodion Hardius zaúpel. „Žiadal som Ťa predsa, aby si mi nehovorila nič o budúcnosti! Hlúpe dievča! Odíď odtiaľto!!!“

„Mimochodom, ďakujem za masku!“ dodala Vasilisa a zlomyseľne prižmúrila oči. Otočila sa na odchod, ale pradedo ju ešte chytil za ruku.

„Ak vieš ovládať dych času, predstavuješ vážnu hrozbu,“ zašepkal úzkostlivo a na okamih vyzeral ako šialený. „A vzhľadom na to, že Ťa poslal Astragor, sama si vo veľkom nebezpečenstve. Nemôžem Ťa varovať, ale uteč, uteč od neho preč, ako najďalej budeš môcť!“

Vasilisa zmeravela, ani sa nepokúsila vytrhnúť. Pradedove slová spolu s jeho výzorom v nej vzbudili isté obavy. Stála v kaplnke uprostred toho zvláštneho Dragolisu a nemala ani potuchy, kam by mala utiecť – a už vôbec nie, či by sa jej to podarilo!

Rodion Hardius sa odrazu upokojil, ale Vasilisinu ruku nepustil – naopak, ešte pevnejšie jej stisol zápästie.

„Bohužiaľ, nie som tu náhodou. Teraz Ťa budem musieť buď začasovať pomocou jednej zaujímavej formuly... alebo dokončiť obrad.“

„Aký obrad?“ začudovala sa Vasilisa.

Rodion Hardius jej chlácholivo položil ruku na plece, ale vzápätí Vasilisu začalo niečo silno páliť vzadu na krku – bola to taká neznesiteľná bolesť, až okamžite stratila vedomie.

Nieko ju obľial studenou vodou.

„Dávaj pozor!“ ozval sa Zacharin ustarostený hlas. „Veď jej je zle!“

„Tak mi nezavadzaj, keď ju kriesim...“ odvetil poriadne zlostný Retov hlas. „Hej, čierna kľučiarica, počuješ ma?“

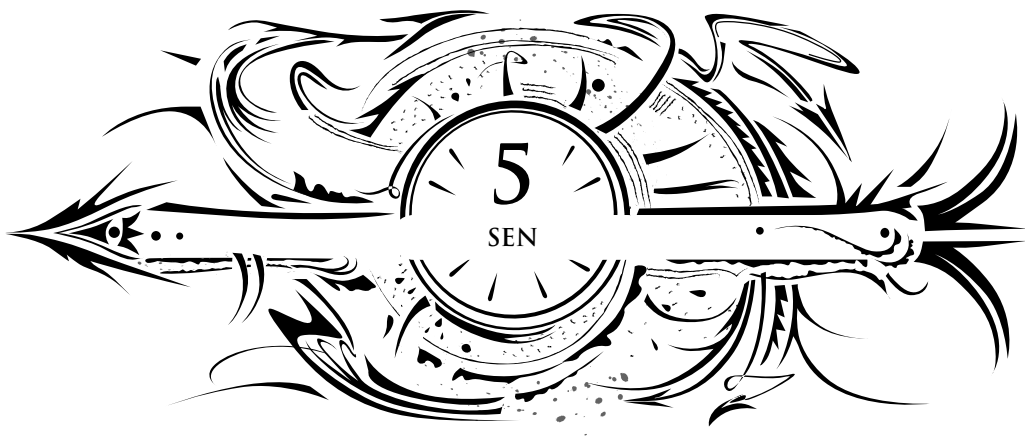
„Áno...“ dostala zo seba Vasilisa a vlastný hlas ju okamžite zaujal. Znel akosi duto a neprirodzene, akoby ani nebol jej.

„Dostala si sa do kaplnky výnimočných?“ začal sa náhlivo vy-
pytovať Ret. „Strela si tam niekoho? Kto to bol?“

„Môj pradedo,“ zašepkala Vasilisa. „Rodion Hardius Ohnev.“

Ret sa spokojne uškrnul. „To znamená, že sme všetci úlohu úspešne splnili,“ oznámil s úľavou. „Blahoželám, čierna kľučiarica! Bola si prijatá do rádu výnimočných! A ja dostanem dvojité odmenu – za teba aj za svojho ohniváka.“

Krk ju páľil ako v ohni, čierne netopierie krídlo bolestivo pulzovalo. Vasilisu chvíľami oblievala horúčava, vzápätí ju mrazilo, až sa celá chvela, a najhoršie bolo to blúznenie – v jednom kuse niečo nesúvisle vykladala, pravdepodobne samé nezmysly.

Zachara sa o kamarátku celý deň starala – dávala jej studené obklady, napájala ju čajom, rozptyľovala rozprávaním.

„Všetkých nás to tak bolelo,“ upokojovala ju. „Tetovanie ti však umožní byť v kontakte s ostatnými výnimočnými. Alebo ťa upozorní, že sú nablízku... Napríklad ak by za dverami stál niekto z našich, okamžite jeho prítomnosť zaregistruješ. Keby si vedela, koľko ráz nás to zachránilo pred nejakým Felixovým žartíkom!“ Zachara si zhlboka vzdychla. „A môžeš vo sne komunikovať s druhými... Každému sa to, samozrejme, nepodarí, ale určite by si to mala vyskúšať.“

Vasilisa ju vlastne ani nepočúvala, chvíľami celkom strácala prehľad o realite. Od bolesti nedokázala zaspáť, len občas upadala do ľahkých driemot. Chcela sa s kamarátkou porozprávať, ale nemohla – stačilo, aby vyslovila jediné slovo, a tetovanie začalo páliť oveľa viac a bolesť sa vo vlnách rozlievala po celom tele.

Hodiny zakrátko odbili pol dvanástej a Zachara odišla, lebo nikto zo žiakov nemal dovolené chodiť po zámku po polnoci.

Vasilisa mlčky trpela, len občas sa s námahou obrátila z jedného boka na druhý. Okolo tretej nadránom začala bolesť konečne ustupovať. Vonku padal hustý dážď, kdesi v diaľke hrmeľo, fúkal clivý vietor, ktorý cez otvorené schodisko vnikal do izby. Vasilisa sa poriadne zakutrala do periny a v polospánku počúvala praskot ohňa v kozube.

Uvedomila si, že s tetovaním na krku bude pátranie po Fešovi oveľa komplikovanejšie, keďže teraz Astragor môže sledovať každý jej krok. Ako na to hrozné označenie výnimočných mohla zabudnúť! Lenže kto mohol vedieť, že ju Astragor prijme medzi svojich najstarších žiakov, kde každý musí mať to čierne krídlo! A je úplne jedno, či je alebo nie je Dragocijová...

Bolesť odrazu ustala – v jedinom okamihu úplne zmizla. Vasilisa sa prekvapene dotkla krku a pod prstami zacítila drsný povrch čierneho krídla. Prudkým pohybom zo seba strhla perinu a tak, ako bola – v nočnej košeli –, sa vrhla k dverám.

Znak Školy svetločasov a temnočasov, ktorý bol na nich vyobrazený, ju z nejakého dôvodu vôbec neprekvapil. Hlavou sa jej prehánala len jediná myšlienka: musí nájsť Feša.

Na chodbe bolo chladno. Oheň v nástennej lampe v tvare draka s rozťahnutými krídlami sotva tlel a zahaľoval miestnosť dymovým oparom. Všade panovalo hlboké ticho. Zvláštne, mlčanlivé, ale nie úplne nehlučné. Ozývalo sa praskanie ohňa a šuchot bosých nôh na kamennej podlahe. Nereálne, neexistujúce ticho, ktoré akoby patrilo do iného sveta, však Vasilisu z nejakého dôvodu vôbec nedesilo.

Sebavedome kráčala dopredu, až došla k schodisku, zbehla niekoľko poschodí a ocitla sa na prízemí v Hodinovej sále. Trochu ju to prekvapilo, pretože jej izba bola v rohovej veži zámku.

Odrazu zbadala Feša. Laktami sa opieral o pootvorené sklenné dvierka hodín a díval sa na ňu.

„Ahoj, Vasilka!“ usmial sa od ucha k uchu. Jeho prsty lenivo ťukali na sklo dvierok v rytme úderov pohyblivých postavičiek v hodinách.

„Feš, si to naozaj ty?“ uisťovala sa Vasilisa naradostene a zároveň trochu prekvapene. Vrhla sa mu okolo krku, ale preletela cez neho a zároveň aj cez korpus hodín. Pristála na jednom kolene ako pri zložitej tanečnej figúre.

„Áno, som to ja,“ potvrdil Feš s úsmevom a otočil sa. „Vidím, že si sa nezmenila – stále padáš.“

Vasilisa vyskočila a v rozpakoch sa oprašovala.

„Prečo som prešla cez teba aj cez hodiny?“ Podozrievavo si obzrela kamarátovo telo, ale zdal sa jej dostatočne skutočný. Žeby sa sama premenila na zblúdenú v čase?

„Si vo sne,“ rozptýlil Feš jej obavy a pristúpil bližšie. „Lenže ešte nevieš svoj sen riadiť, preto som pre teba takmer prízrak.“

Vasilisa urobila krok k nemu.

„Takže ja spím?“ začudovala sa. „Veď som práve prišla zo svojej izby...“

Razom si však spomenula, že jej izba sa nachádza na nároží zámockých múrov, nie tu v Hlavnej veži, a zmlkla.

„Zdá sa, že nemám ani potuchy, ako som sa sem dostala,“ priznala.

Feš sa zasmial.

„Hlavne, že si nakoniec uvedomíš, že si vo sne,“ poznamenal. „Predtým som sa k tebe nemohol dostať. Volal som a volal, ale ty si ma vôbec nevnímala ani si nereagovala.“

„Tak to teba som počula v snoch?“ vzdychla si Vasilisa. „Stále sa mi snívalo, že idem k dverám so znakom našej školy a niekto ma volá...“

„Hej, to ja som tú chodbu postavil,“ prikývol Feš. „Okrem dverí, tie nie sú mojím dielom. Dostavalo ich tam tvoje podvedomie... A možno niekto schválne blokoval naše stretnutie, hoci o tom pochybujem. Som si skoro istý, že nikto o našej... schôdzke v lunočase nevie.“

„A ako sa nám podarilo stretnúť teraz?“

Vasilisa sa zarazila a nevdojak sa dotkla tetovania na svojom krku – jej prsty razom nahmatali reliéf čierneho krídla.

„Aha, ty už máš naše tetovanie,“ zvažnel Feš. „To je dobre, pretože budeme konečne v spojení. A zároveň zle, lebo Astragor bude môcť zistiť, kam chodíš a s kým sa bavíš. S výnimkou tvojho putovania v snoch. Tu sa môžeme pokojne porozprávať, aj keď... nereálne.“

Chcel ju chytiť za ruku, ale jeho prsty prešli skrz ňu.

„Čo už,“ vzdychol si s ľútosťou. „Škoda, že o snoch toho vieš zatiaľ tak málo. Nemôžem sa ťa ani dotknúť, pretože ešte celkom neveríš, že je tu všetko ozajstné. Sen je ďalšia paralelná realita, hoci najnepredvídateľnejšia. Musíš si jednoducho uvedomiť, že ty si síce vo sne, ale my sme skutoční. Znie to zvláštne, ale aj tak to budeš musieť čo najskôr pochopiť. Hoci, aby som povedal pravdu,“ pokračoval Feš a zvrátil obočie, „ja som to trénoval dosť dlho.“

Vasilisa sa pozorne rozhliadla okolo seba a zrazu si všimla, že steny Hodinovej sály sa nepatrne chvejú a vlnia – ich povrch bol ľahučko sčerený ako hladina jazera. Sklopila zrak a zistila, že podlaha zmizla a namiesto nej sa objavila jasnozelená tráva plná drobučkých kvietkov harmančeka a nezábudiek. A potom sa znovu zjavila kamenná podlaha. Realita sa vo sne asi neustále menila podľa myšlienok a nálady spiaceho.

„To hádam nie je pravda!“ vzdychla si neveriacky. „Ja som naozaj vo sne.“

Feš zagúľal očami. „Ty hlava dubová,“ podpichol ju ako obvykle. „V časodejstve existuje samostatný odbor *lunočas*, ktorý sa venuje snívaniu. Väčšinou sa mu hovorí *putovanie v lunočase*. Aj sen je časová paralela. Nielen osobné zákutie, ale aj osobný svet, ak to tak chceš nazývať... Tvoj úplne špeciálny osobný svet. Do svojho sna môžeš pustiť, koho chceš, ale len ak si to ten človek želá. Silní časodejovia môžu, mimochodom, preniknúť aj do tvojich snov, ak chcú, ale ty vždy pocítiš prítomnosť niekoho cudzieho.“

„To je skvelé... A mohli by sme ísť napríklad niekam von?“

Feš pomaly pokrútil hlavou. „Zatiaľ nie. Máš ešte zlú sebakontrolu. Nedokážem povedať, ako dlho tu vydržíš.“

„A môžeš mi povedať, kde presne sa v skutočnosti nachádzaš?“

Feš sa zamračil. „V skutočnosti vôbec nie som.“ Roztržito si zašiel rukou do vlasov. „Mal som problémy dostať sa dokonca aj do sna.“

„Ako to?!“

„Strýko ma zavrel v prázdnote. V krištáľovej komnate, ktorú otvorila Mariška Rezniková.“

Vasilisa hľadela na kamaráta v úplnom šoku.

„Mariška predsa povedala, že krištáľovú komnatu nenašli!“

„Tak klamala,“ uškrnul sa chlapec. „Na tvojom mieste by som sa tomu nečudoval. Astragor je majster v presvedčaní ľudí... Pozri sa napríklad na seba. Ako si sa vlastne ocitla v Zmijulane?!“ zvýšil odrazu hlas. „Fakt nechápeš, aký nebezpečný je Astragor, najmä pre teba?“

„Vlastne som prijala jeho... ehm... pozvanie, aby som zistila, čo sa s tebou stalo.“

„Takže Nik ti stihol odovzdať môj prstienok?“ zachmúril sa Feš. „Radšej som mu ho nemal dávať...“

„Radšej si ho mal dať mne a skôr,“ vyčítavo poznamenala Vasilisa. „Vieš, ako sa ma dotklo, že som od teba nič nedostala?“ dodala o čosi tichšie.

Na Fešových líkach sa objavili jamky. „Nebola vhodná chvíľa...“

Vasilisa sa uškrnula. Zo zvyku sa chcela dotknúť prstienka, ale vtom zistila, že ho na prste nemá. Vzápätí sa steny tak silno zatriasli, až sa jej zatočila hlava a klesla na podlahu.

„Nemám prstienok...“

„Si vo sne, zabudla si?“ odhadol Feš jej pocity. „Ten prstienok ťa teraz vráti do reality. Vždy keď si spomenieš na nejakú... obľúbenú vec, zobudíš sa...“

„Počkaj, a ako ťa nájdem?“ preľakla sa Vasilisa. „Krištáľový kľúč má ešte vždy pri sebe Mariška?“

„Myslím, že áno. Ale teraz si o mňa nerob starosti. Zatiaľ som tu v bezpečí. Radšej myslí na seba. Po prvé, never nikomu z Dragocijovcov. No, možno okrem Zachary... A hlavne sa pokús spojiť s našimi. V mojej izbe nájdeš inerciálnu navigáciu, komunikačnú guľu. Je nastavená na Lazor, na dielňu Nikovho otca. Vieš predsa ktorú.“

Feš sa šibalsky usmial a Vasilisa mu úsmev opätovala. Spomenula si na ich prvé stretnutie a na to, s akým zápalom sa ju Feš snažil poslať na Ostalu.

„A ako sa mám dostať do tvojej izby?“

„Najlepšie bude, keď sa opýtaš mojej sesternice. Sama ju ne-nájdeš, schodisko by ťa zaviedlo ktoviekam a ešte by si sa stratila v čase...“

Jeho hlas znel odrazu oveľa tichšie. Aj on sám začal blednúť a tvár sa mu strácala v sivom opare.

„Začínam miznúť,“ potvrdil Vasilisine obavy. „Skúsime sa niekedy zase stretnúť, dobre? Hlavne nikomu okrem Zachary nič nehovor.“

„Vasilisa...“ ozvalo sa tiché zavolanie.

V tej chvíli sa posadila na posteli a hneď sa chytila za krk – bolesť sa vrátila, hoci už bola oveľa slabšia.

Pred sebou uvidela Zacharinu previnilú tvár.

„Nehnevaj sa,“ povedala. „Nevedela som, že ťa tam čaká obrad. Ak mám byť úprimná, myslela som si, že tetovanie ani nedostaneš... Ešte vždy ťa to bolí?“ S obavami sa zahľadela na jej krk, ktorý si kamarátka stále šúchala.

„To je maličkosť,“ zaklamala. „Zachara, musím sa dostať do Fešovej izby.“

Len čo Zachara začula bratrancovo meno, nepokojne sa pozrela na dvere.

„Pst, Vasilisa,“ zašepkala. „Čo nevieš, že je zakázané o ňom hovoriť? Najmä teraz, keď máš tetovanie. Astragor sa okamžite dozvie, o čom hovoríš, kedykoľvek sa mu zachce. Tak dávaj vždy pozor na svoje čierne krídlo – keď ťa bude sledovať, zacítiš, ako ti po koži prebehne mráz, samotné tetovanie bude úplne ľadové a potiahne sa striebrom, akoby ho pokryla inovať.“

„Ak mi nepomôžeš, dnes alebo zajtra pôjdem sama,“ neobľomne oznámila Vasilisa, ale tiež pošepky.

Zachara sa uškrnula. „Sama sa tam aj tak nedostaneš. A čo odtiaľ vlastne potrebuješ? To, čo by sa ti mohlo páčiť, tak či tak dobre schoval.“

„A čo je to?“ okamžite sa zaujímala Vasilisa.

„Tvoj portrét,“ usmiala sa Zachara. „Sama som mu ho namalovala. Mimochodom, strávila som nad tým celý týždeň.“

„Vari ťa oň požiadal?“ spýtala sa Vasilisa so zovretým srdcom.

„Čo si!“ zasmiala sa kamarátka. „Ten by odo mňa niečo také nikdy nechcel... Naopak, našťval by sa a ešte by mi povedal, že som sa zbláznila. Ale portrét mi nevrátil...“

„Možno ho vyhodil,“ usmiala sa Vasilisa.

„Presne to mi povedal,“ prikývla Zachara. „Ale ja som ten obrázok videla v škatuľke s jeho najtajnejšími vecami. Schováva si ju za obrazom lodí.“

„Tým skôr sa musím dostať do jeho izby,“ vrátila sa Vasilisa k svojej žiadosti. A aby predišla Zachariným námietkam, podrobne jej porozprávala o svojom stretnutí s Fešom vo sne.

Kamarátka ju pozorne vypočula a dokonca ju ani raz neprerušila uštipačným komentárom.

„Aby si vedela,“ začala pomaly, „kedysi dávno mi Feš spomínal, že vie riadiť sny. Dokonca ma naučil základné cvičenia, ako cestovať do lunočasu. A si si naozaj istá, že to bol on?“

„Na sto percent,“ potvrdila Vasilisa. „Bol rovnako prchký ako zvyčajne. A vedel o prstienku. O tom s ozubenými kolieskami.“

„Jasné...“ Zachara si počúvala čelo, tak usilovne premýšľala. „Mimochodom, v lunočase nemusíš chodiť len do svojho sna, môžeš vstúpiť aj do cudzieho... A takisto môžeš ten sen meniť, ako sa ti zachce.“

„Tak to je paráda!“ nadchla sa Vasilisa. Napadlo jej, že by nebolo zlé stretnúť sa s Fešom hneď nasledujúcu noc.

„Najskôr sa to však musíš naučiť,“ pokračovala Zachara. „Prvé cvičenie je pozrieť sa vo sne na ruky a potom vysloviť svoje meno. Mám na mysli krycie, aby sa posilnila moc času.“

„Hneď dnes to začnem trénovať,“ oznámila Vasilisa. Bola taká nadšená možnosťou cestovať do lunočasu, že na bolestivé tetovanie celkom zabudla.

„Keď sa to naučíš, môžeš pokračovať s ďalším, zložitejším cvičením...“ vysvetľovala Zachara ďalej. „Napríklad si dáš pod vankúš hocijakú vec. Nejakú špeciálnu, o ktorej vieš len ty. A vo sne si ju odtiaľ vytiahneš. Akurát sa nikdy nevie, kde sa vo sne ocitneš. Najlepšie je, keď začneš cestu vo svojej izbe, vtedy je ľahké si tú vec vziať. Ja som si raz dala pod vankúš hrebeň. Feš mi povedal, že vo sne musím na ňom zlomiť tri zuby. Aj sen je

totiž len paralela, ale myšlienková. Je to taká trochu pokrivená realita. A vo chvíli, keď si uvedomíš svoju existenciu vo sne, môžeš si v podstate pritiahnúť aj akúkoľvek inú vec a zmeniť tam jej realitu. Čím lepšie sa ti to darí, tým prirodzenejšie sa vo sne cítiš.“

„A tebe sa to niekedy podarilo?“ zaujímalo Vasilisu.

„Kdeže. Nemohla som vo sne nájsť svoju izbu. Ale Feš to vedel... Predstav si, raz som sa prebudila a našla som pod vankúšom usušenú zajačiu labku! Musel mi ju tam dať vo sne.“

Vasilisa sa rozosmiala, ale hneď ju v duchu striaslo pri predstave, že by podobné prekvapenie našla pod svojím vankúšom aj ona.

„To znamená, že aj zo sna si môžem čokoľvek priniesť?“ nadchla sa. „To musím vyskúšať!“

„Samozrejme! Musíš to len pevne stísať v ruke. Raz som sa vo sne dostala k lesnému jazierku... Hrozne tam kvákali žaby. Také hnusné slizké, jedovatozelené skokany... Jedného z nich som priniesla bratrančekomu ukázať. Ešte napoly spal, ale mal z toho náramnú radosť...“ Zachara sa pri tej príjemnej spomienke spokojne usmiala. Ale jej úsmev razom vystriedal smútok. „Hrozne sa mi za ním cnie...“

Vasilisa jej práve chcela povedať, že aj jej je za Fešom šialene smutno, a preto ho má v pláne čo najskôr nájsť, no vtom zmeravela. Čierne tetovanie na krku akoby pokryla ľadová škrušina, ktorá vysiela tisíce studených pichľavých iskričiek do celého jej tela.

Zachara vyľakane pritisla ukazovák na pery, lebo očividne cítila to isté.

Vítam ťa v ráde výnimočných, Vasilisa Ohnevová, zaznel jej v hlave Astragorov odmeraný škripavý hlas. Nie ten mladý hlas Marka, ale iný, starý. V myšlienkach bol Astragor zrejme sám sebou – tisícročným starcom. Ako vidíš, dôverujem ti, preto som ťa obdaril čestným tetovaním – čiernym krídlom Dragocijoucov, po-

kračoval. Dovoľ mi zasvätiť ťa do našej histórie. Som rád, že si sa stretla so svojim pradedom, ktorý bol kedysi dávno mojím priateľom. To on založil rád výnimočných a sám osobne prijímal každého nováčika. Po ňom som sa na čelo rádu postavil ja a už veľa rokov som jeho predsedom. Tradícia sa však zachovala, preto každý nový člen absolvuje zasvätenie u tvojho pradeda. Ako vidíš, Vasilisa Ohnevová, máme toho veľa spoločného... Skutočnosť, že si sa stala mojou žiačkou, bola dávno predurčená samotným časom.

Hlas stíchol, ľadový chlad v tetovaní zmizol a s ním sa vytratila aj bolesť. Len slová, ktoré duch predniesol, zostali a zanechali vo Vasilise pocit úzkosti a nepokoja.

Zachara jej stručne oznámila, že sa musí dostaviť niekam do východného traktu, kde sú služobné izby – kuchyne, sklady a kôľňa na drevo –, a potom sa náhlivo rozlúčila. Vasilisa si znovu ľahla do postele, ale nech sa akokoľvek snažila, nemohla zaspáť. V hlave jej stále znel Astragorov nepríjemný, odmeraný hlas. Prečo povedal, že jej štúdium uňho bolo predurčené časom? Čo má v pláne?

Po niekoľkohodinovom trápení konečne zaspala, ale noc jej žiadne sny nepriniesla.

